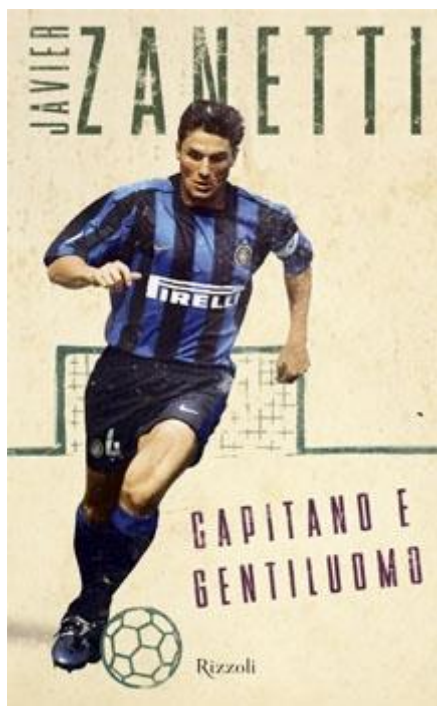

"Капитан и джентълмен", Автобиографичната книга на Хавиер Санети

ГЛАВА 1

Мартин

Веднага след като ни видя, Мартин скочи на крака и започна да бяга лудо. "Хавиер! Паула!" Извика той, тичейки към нас, готов да ни прегърне. Бях шокиран, и не от неизмеримата спонтанна любов, а защото до преди няколко месеца, Мартин не можеше да говори. Глух и нем. От устата му излизаха само неразбираеми звуци и общуването с него беше почти невъзможно. Само на 3-годишна възраст той вече бе социален аутсайдер. Дете без бъдеще. Веднага след раждането си, той бе отхвърлен от света, но положението на Мартин не е толкова тежко. Проблемът е, че никой не си бе направил труда да се погрижи за него. Никой никога не бе проявил интерес към състоянието му. Като че ли съдбата му бе предопределена и не е имало възможност за подобрение. Необходима му беше само малко помощ. За една година Мартин се роди отново. Първо намесата на педиатър, който диагностицира проблема му, а след това дарението на един добър самарянин за закупуване на акустични апарати и най-накрая помощта на логопед, да го учи да говори. Три фази, които биха били в норма за всяко дете, родено в богата страна, но не за някой роден на място, което няма какво да

предложи, където дори най-основните хигиенни и хранителни стандарти са несъществуващи.

Мартин е едно от над 550 деца, които всеки ден ние взимаме в Puri фондацията. Всички те идват от Graza, едно от местата, на Remedios de Escalada в района на Lanus, една фавела образувана от 5 бедни квартала, където всичко липсва. Graza има 5000 жители, където по-голямата част от семействата живеят под прага на бедността. Наркотиците, насилието, тийнейджърската бременност са ежедневие. Питейна вода и електричеството са лукс. Няма детски градини и помощни центрове, няма спешна помощ. Те живеят на границата на оцеляването. Ектор, Джонатан, Микаела, Августина, Химена, Емилиано, Сантяго, Назарена, Карън и останалите идват от там. Всеки път, когато ги посещавам, атмосферата е празнична. И всеки път, сърцето ме боли,сега бъдещето им не е толкова тъмно, въпреки че пътуването ще бъде дълго и трудно. Всеки ден новите предизвикателства и трудности, ще се представят нови планини за изкачване. С помощта на всички, аз вярвам, че има още една възможност света да стане по-добър. Въпреки, че нашата помощ е капка в морето, но истината е,че океана е направен от много капки вода.

Моето насърчение е ежедневният напредък на децата. Дори и днес чувам онова "Хавиер!", извикано с много чистота, като че ли е най-естественото нещо на света. Мартин сега говори. Мартин успя. Неговата история е една от многото малки успехи, които фондацията реализира всеки ден. Той е идеален пример за това как можем да постигнем добри резултати с постоянни усилия и жертви. Започват да летят ниско и на края високо. Това е философията на фондацията. Имам щастието концепцията да идва и от моето детство. Аз също съм роден в бедно семейство,но родителите ми никога не са ме лишавали от нищо. Най-голямото ми желание е децата сега да получат същата любов и привързаност, която имах и да им бъде дадена възможността да преследват мечтите си.

Точно както се е случило с мен, когато бях дете тичах след топката, когато дойде моментът да бъдат открити,също като мен.

ГЛАВА 2

Интер: Ранните признаци

Историята ми с Интер е с далечен произход.

Аз бях само дете и за мен,футбола означаваше Кемпес, Пасарела, Филол, Бертони, Тарантини и Ардилес.

Героят от Световната купа '78. Това е Диего Марадона, очевидно, новият талант на аржентинския футбол, но

Луис Меноти, треньорът на националният отбор, смяташе, че Марадона все още е твърде неопитен, за да носи la camiseta albiceleste.

Футболът в онези времена аз идентифицирах с Индепендиенте, отборът, който семейството ми подкрепяше безумно. Въпрос на ДНК. Живеехме в Южна Док, един от крайните квартали на Авеланда в провинцията на Буенос Айрес и за нас, хората на доковете, футболът е един от начините да се измъкнем от време на време от мизерията и тъгата на ежедневието. Вярно е, някои застанаха на страната на по-големи отбори от града, Бока и Ривър, но те бяха малко. Аз се влюбих в Индепендиенте, като че ли съм роден с тези цветове. Обичах ги от начало, безусловно, без "ако" или "но". Така че, преди наистина да мога да се разбера защо, аз подкрепях Рикардо Бочини, Антонио Алзаманди и Хорхе Бурручо.

Роден съм през 70-те и в това десетилетие Индепендиенте спечели всичко, което трябваше да спечелим - Първенство, Либертадорес, Междуконтиненталната. И все пак, въпреки че отборът е с много трофеи, привържениците все още помнят два мача, които се играят няколко години по-рано, два мача, които никой не може да забрави, за два пъти последователно между 1964 г. и 1965 г., Индепендиенте успява да стигне до финала за Междуконтинентална купа, трофей, който те прави най-добрия отбор в света. И двата пъти срещу Интер, La Grande Inter на Ерера, Факети, Корсо и Мацола. И двата пъти Интер триумфира в края на срещите, които са интензивни и легендарни (по времето, когато се играеше на разменени гостувания и в случай на равенство се хвърляше монета).

Въпреки, че аз не съм гледал тези мачове, за тях се говореше години, по спомените на бащи и дядовци. Ударът от загубата на два пъти от един и същи италиански отбор, беше трудна за преглъщане. Първата ми среща с "нерадзурите" беше с доста травми, отборът, който унищожи нашата първа международна мечта. Въпреки враждебността и на моменти омраза също оставаше място и за уважение. Интер в края на краищата бе отбор, който успя в два последователни срещи да победи Индепендиенте. Нещо рядко срещано в онези времена.

За дълго време Интер бе само името, нещо като призрак, просто плуваше в съзнанието ни като деца. В онези времена не давах мачове от италианското първенство по телевизията и поради това всичко бе игра на фантазията. Знаех малко или почти нищо за Интер. Бях виждал няколко снимки тук там и си спомням, че бях шокиран.

Порази ме "Сан Сиро",страхувах се единствено на базата на него.
Сега е дом за мен.

Едва в средата на 80-те години най-накрая започнаха да излъчват по няколко мача от италианското по телевизията.

Всичко е благодарение на Диего Армандо Марадона и преминаването му в Наполи.
Благодарение на El Pibe de Oro Серия "А"

се превърна в едно от най-гледаните първенства в Аржентина.Това доведе до разделяне на нашата лоялност,обичахме и Наполи,в предишни години те бяха купили и друг аржентинец и идол на Индепендиенте-Даниел Бертони. Интер също имаше известен успех,

Даниел Пасарела, капитанът на Selección, който бе световен шампион през 1978 г., отиде да играе там.

По този начин в Южна Док, дом на хардкор феновете на Los Diablos Rojos, Интер стана още по-неприятно име.

Пасарела бе лидер Аржентина, но също и идол на Ривър Плейт, нещо като един Аржентински Ювентус, един отбор, който в нашата страна не се и хареса.И все пак, въпреки миналото

и присъствието на Пасарела, Интер направи хубаво впечатление веднага. Не казвам, защото сега съм интерист до мозъка на костите. Това е въпрос на чувство.За старите фенове на Индепендиенте, Интер бяха класически арогантни, самонадеяни и мощен отбор. Все пак аз бързо осъзнах, че това са просто решения. Грешни решения. Намерих няколко сходства с клуба,който винаги съм обичал. Историята на Интер и Индепендиенте вървят ръка за ръка заедно. Те са двата клуба, които са били създадени в началото на 1900. Индепендиенте е създадена от продавачите в Буенос Айрес, ядосани,че не са включени като търговци, затова се казва "Индепендиенте". Интер е създаден през 1908 г., три години след Индепендиенте с нестандартни членове на Милан, които оспорват недопускането на чуждестранни играчи да играят в отбора. Това е този дух,исторически представи във философията на двата клуба.Те са два отбора,които са хармонизирани:силни,победители и с щипка лудост и непредсказуемост.

С течение на времето, първоначалната симпатия която имах към черно-сините цветове, когато бях млад стана по-силна (но още не бе любов). Когато футбола беше близо да се превърне в основна част от живота ми,не просто забавление,в Интер пристигна Лотар Матеус,с твърд немски език,способен не само да промени резултата и посоката на игра по своя воля,а лидер,който никога не се отказва.Бергоми,мой приятел,казваше за него "Ако Лотар иска да спечели мача,ще играе играта,с която да спечели."

За него се заговори през 1986г,Световната купа в Мексико. В края на 80-те години, когато все още бях младеж мечтаещ да стане професионален футболист,Матеус и Марадона,като основни представители на Интер и Наполи,отбори които често бяха в търсене на шампионската титла. В моята област, всеки един подкрепя Диего, разбира се.

За нас аржентинците той все още е един Бог, и до днес, да не говорим тогава,когато

излизаше от триумфално след победа на Световните първенства. Аз също, като всички останали съм голям фен на Марадона, но не мога да скрия и обичта си към Матеус. В него можех да видя себе си, или още по-точно казано той представляваше играча, който исках да бъда.

Благодарение на него аз започнах да ставам интересен също.

ГЛАВА 3

?Genio! ?Genio! ?Genio! ta-ta-ta-ta-ta... Gooooool... Gooooool... ?Quiero llorar! ?Dios Santo, viva el futbol!

?Golaaaaaazooooooooo! ?Diegoooooooooo! ?Maradona! Es para llorar, perdonenme...

Victor Hugo Morales

Буенос Айрес, 22 юни, 1986. Къщата Санети е в пълен хаос. Майка ми, Виолета, не знае как да държи на разстояние половин дузина палдвиг деца, пипачи на всякъде, всички с аржентински шалове на вратовете. Ние бяхме пред телевизора приличащи на футболен отбор. Отзад, на дивана, седяха майка ми (която въпреки сериозното изражение беше най-развълнувана от всички), баща ми Родолфо Игнасио, който от известно време беше като в транс (винаги е така преди важен мач) и моят брат Серхио (тъй като е по-голям имаше правото да е на дивана). В предната част, клекнали или легнали на пода сме младите филизи, приятели от детинство, които сме израснали заедно в областта на футбола и като приятели: Качо, Луис и Зурдо (в ляво), Кристиан и аз, облечени от главата до петите в biancazzurro.

Това не е обикновен мач. За него ще се говори в продължение на дни, навсякъде: в баровете, на площада, в дворовете, на пазара.

Всеки един имаше една мисъл: да бием англичаните. Останалото е скучно и не е за разказване.

Тъй като Аржентина- Англия, не е просто предизвикателство във футбола: това е ден на разплата, реванш на футболното игрище на позорът, случил се само преди четири години. Спомени за войната на

Малвинските острови (или на Фолкландските острови, като ги наричат англичаните), с тежестта на мъртвите и анахронизъм, все още е много жив за всички нас. Англичаните са враг, но днес може да разчитаме на един набит, с къдрава коса, с десети номер Al Ríbe de Oro (златното момче) Диего Армандо Марадона, носи всички наши надежди.

"? Vamos Аржентина, Vamos!" Е хор, който силно се разнася от всяка къща, след като съдията свири за начало. Ние сме загрижени, крещящи, развеселени. Все едно сме там, на Ацтека стадиона в Мексико Сити има милиони аржентинци. Следим думите на коментатора Хю Виктор Моралес, залепени към телевизора.

Официален говорител на Selección, артикулира всички действия от срещата. Първото полувреме завърши 0-0, но балансът е прекъснат за няколко минути във втората половина.

Тези, които казват, че футболът не е нищо повече от 22 атлетични млади мъже с къси панталони, които ритат топката, вероятно никога не са виждали моменти в този следобед през юли. В 51-55 минути, Аржентина е на небесата.

Това беше нашето отмъщение, то е катарзис на цялата страна. Когато Диего симулира на английския вратар Питър Шилтън, легенда на "Лъвовете на Нейно Величество", докосване на топката с ръката си, бяхме се освободили от кошмар. Ръката на Бога: ужасна обида за англичаните, студено и безмилостно отмъщение за нарушението на Малвинеки. Едно на нула, топката в центъра. Нямахме време да седнем отново на пода след дивата радост и "човекът, който мислеше с краката си", както е определен от писателя Освалдо Сориано, се превърна окончателно в мит. Той започна от средата на терена дриблира покрай цялата английска отбрана, заобиколи Шилтън и вкара за 2:0. В дома ми всички полудяха, възторг. И това попадение на Марадона, най-красивия гол в историята на футбола,

заслужава съзерцание, спираща дъха гледка. Не знам колко пъти

гледах това, или дори не знам колко пъти съм мечтал да бъде част от нещо подобно:

Dodge all the players, leap the goalkeeper and put the ball into the bottom of the bag. "¿De que planeta viniste?

¿Para dejar en el ingles fireplace so! ¿Para que sea el pais a apretado Puno, integrity por Argentina! ...

Argentina 2 - Inglaterra 0." What planet did you come from to stop the progression of the English?

Because the country is a clenched fist shouting for Argentina: Argentina 2, England 0!

Коментара на Моралес стана саундрака на годината.

След тъмни времена, когато е било сложно дори да излезеш от къщи,

Аржентина намери ново щастие. Завръщането към демокрацията с избирането на президента Раул Алфонсин през 1983г, означава възстановено доверието в страната. И

футболът изигра ключова роля във възстановяването след тежки години на

диктатура. Още през 1978г по време на тоталитарния режим, спечелването на

Световната купа е благословение за цялото население. Бях малък, но помня, че в тези дни

всички бяха щастливи. Благодарение на футбола може да се забравят за малко много

проблеми, които ни задушават.

Победата през 1986 г. е вместо един вид регенерация, върховна радост. Демокрацията се върна след три години,

но това е Марадона, който наистина сплоти страната. Диего се превърна в символ на

жизнеността, емблемата на народа, който от години трябваше да понесе страдания и

гонения и сега е в състояние да се откупи и да възстанови загубената си свобода.

Честванията за победа срещу англичаните продължи цялата седмица. Когато

Аржентина спечели, на следващия ден никой не отиде на работа. Това е национален

празник, дори и “Ел Паис”(най-големият вестник в Аржентина) не работи. Ние аржентинците сме такива страстни и темпераментни, ние сме готови на всичко за нашата страна. След успеха над Англия Буено Айрес се преобразува в тълпа: поток от хора, обединени по една и съща причина и всичко това благодарение на едно момче, което вкара два от най-запомнящите се гола в историята на футбола. Но най-сладкия спомен беше последната победа с 3:2 срещу Германия на “моя” Матеус, в решаващ гол а Хорхе Буручада, идол на Индепендиенте. Същата вечер отидохме да празнуваме под Обелиск(паметник в Буено Айрес). Всички бяха там- деца, възрастни, баби и дядовци. Милиони обезумели хора. Фланелки с номер десет никнеха като гъби, фойерверки, въртележки. Това е нещо повече от национален празник, това е тангото на освобождение, началото на нова ера в Аржентина. В продължение на седмици радиа, телевизия, вестници продължаваха да говорят само за това, сякаш времето беше спряло. Силата на футбола. Аз все още помня, че някой на улицата ме посрещна с викове “Шампиони”. На вълните на колективния ентузиазъм, който зарази всички, богати и бедни, работници и преподаватели. И аз, през нощта, мечтаех. Мечтаех да бъда Диего, дриблирах покрай отбраната, прескочих вратаря и гол, тогава аз се хвърлих в неубоздано опиянение и събиране на прегръдки и рева на тълпата. Мечтаех в продължение на две години, а след това кариерата ми дойде на кръстопът или по скоро в застой. Само на петнадесет години, след като успях да вляза в младежкия отбор на Ипендиенте, моят любим отбор, намерих себе си. Отрязах ме. Оказах се елиминиран, няма бъдеще за мен сред звездите на Аржентинската Примера. Причината за това?”Той е прекалено кльощав, слаб и малък. Няма бъдеще във футбола.”Спрях за една година, без да докосвам топката, дори за удоволствие с моите приятели.

ГЛАВА 4

Създаване на дом, планиране на бъдещето

Започнах да играя футбол като повечето деца - вътре в къщата, чупейки лампите и други предмети, отчайвах майка ми, която се опитваше да ме спре по всякакъв начин, но без успех. Заразих се по футбола от брат ми Серхио: той вече беше малък феномен и с топка в краката си правеше чудеса за момче на тази възраст. Проблемът бе в това, че ние няхахме безопасно място, където да играем. Но ние трябваше да се задоволим с това и да извлечем най-доброто от нещата: трябваше да седим у дома и да нарушаваме правилата на майка ни или да ходим на улицата. Строгата диктатура беше навсякъде през 1976 година, нямаше как да се веселим. Израстнах в тази мрачна обстановка, в постоянен страх и нещо не беше наред. Беше немислимо една майка да пусне децата си да играят на улицата. Бяха дни на безпокойство, страх от нападение и хората незнаеха дали ще изкарат до

края на месеца.

Видях как родителите ми се опитват да ни осигурят всичко необходимо за един достоен живот. Не бяхме богати,

но никога не ни е липсвало нищо. Баща ми ставаше всяка сутрин в 5 часа, за да отиде на работа на строителните обекти.

Професия: строител, вероятно щях да посветя себе си на тази работа, ако не бях послушал хората, които ми прогнозираха бъдеще във футбола. И за един кратък период от моя живот, аз наистина бях строител.

Когато бях на 12, започнах да помагам на баща ми. Вършех дребни неща: бърках вар, носех тухли и подобни дейности.

Харесвах професията на баща ми. По-специално харесвах идеята да вършиш нещо полезно и практично. Строенето на къщи - то не е само някаква дейност, а означава бъдеще за някои хора. Тази работа винаги е била свързана с моята философия в живота: да рдпочна от дъното и да стигна до върха. Започвахме от земята, редяхме тухлите, вдигахме стените и така до покрива. На тази идеология се оповава "Pupri Fondation", фондацията която по-късно създадох с жена си Паула, за да помага на бедните деца В Ланус, един от най-мизерните и бедни места в Буенос Айрес. Децата са нашата фондация, и ако искате добър дом, трябва да започнете от тях.

Първия урок, който ми даде баща ми. Когато бяхме ученици, по време на диктатурата, нямаше място където да играем футбол в нашия квартал. Опитвахме се да намираме начини да играем, но мечтата ни беше да си имаме местенце, където ние малките, гладни за футбол да развихрим нашето въображение. Тогава ние намерихме свободна земя в близост до нашата къща и създадохме място за игра - футболно игрище. Идеята дойде от баща ми и скоро проекта стана реалност. С много страст и воля, с опита като строител и помощта на други родители, татко реализира нашата мечта - място за игра, само на няколко крачки от нашия дом. Най-накрая, ние децата намерихме нашето място, където можем да направим своя избор.

И там, между тревата и пясъка започна всичко.

Прекарахме по-голяма част от детството си там. Всеки ден, по цял ден. Невероятни мачове до последни сили.

Създадохме нашия първи отбор, малките от Dock Sud: The Disneyland, име на една програма. Марадона израсна

с Los Sebollitas (юношески отбор в Аржентина), малките лукчета, Аз, в отбор на герои от комикси.

Ние аржентинците имаме страхотно въображение за имена. Благодарение на това, децата започнаха да се задържат на улиците и съседите започнаха да се сближават все повече. Всеки мач беше оправдание за празнуване: майките идваха да гледат и носеха алфажори, типично аржентинско ястие, а за нас света се въртеше около това стадионче - тефтера на нашите мечти.

Един спомен от тези времена е над всички останали, един от най-добрите в моя живот. Звучи като история от книгата Куоре, но всичко е истина. Един ден, седмица преди финала на лигата, която можехме да спечелим, моите футболни обувки се скъсаха. Не беше просто лек процеп, нито малка дупка, а голям разрез от пръстите до петата. Ритането на топката и сблъсъците с другите играчи, обувките ми заприличаха на чехли с шипове. Беше невъзможно да се поправят и да станат като нови. У дома нямахме пари, за да мога да си купя нов чифт. Бях отчаян. За мен, този мач бе толкова дълго очакван и означаваше всичко. Но без бутонки, какво щях да правя? Трябваше да свикна с мисълта, че няма да мога да играя в мача. Нямах никой, който може да ми заеме своя чифт, времената бяха такива, кой нормален няма да мисли за своето бъдеще и сам да използва бутонките си. После се случи чудо. Един ден се прибрах, баща ми беше подранил и държеше чифт бутонки в ръката си. Същия, който винаги използвах. Но имаше една малка, но важна разлика, дупката я нямаше. Той ги беше поправил с подръчните му материали, губейки няколко работни часа.

Приключението с Disneyland не продължи дълго. Бяхме много добри с топка в краката и един ден, човек от Индепендиенте почука на вратата ми. "Искаш ли да дойдеш и да играеш за нас?" Представете си как се чувствах.

Щях да стана част от "червените дяволи", мечтата ми се сбъдна. Седем години защитавах тази фланелка, винаги давайки най-доброто от себе си. Играех футбол, учех, понякога помагах на баща ми. Но всичко вършех със сърце.

Беше това време, 1983 година, "кръщението" ми във футбола на Doble Visera, стадиона на Индепендиенте, разположен точно срещу стадиона на Расинг: делеше ги само стотина метра, но като ги преминеш разбираш, че това са два

различни свята. Първия ми мач бе в Копа Либертадорес. Противници ни бяха Олимпия от Парагвай. Беше страхотен мач, спечелен от нас. На терена присъстваше Ел Бока, Рикардо Бокини, моя идол, бях изпълнен с гордост. Мечтата ми да го срещна се сбъдна, макар и за кратко. Един ден, въпреки че давах максимума от себе си и се отдавах на каузата, получих една от най-лошите новини в моята кариера. Мениджърите и ръководството смятаха, че бях твърде малък, за да продължа. Бях на 15 години. Мечтите ми бяха разбити, надеждата ми умираше. Спрях да играя за година, в това време футбола престана да съществува за мен, бях разочарован, тъжен, почти неутешим.

През тази година учех и работех. Но вътре в мен, много дълбоко се криеше желанието ми да продължа предизвикателството на терена, но не можех да го призная. Баща ми, отново той ме измъкна от проблема. Един ден, в обедната почивка на работния ден, аз и той си поговорихме за това и онова. Той ме попита: "Хави, но какъв искаш да бъдеш? Твърдо ли си решил да спреш с футбола? Огледай се, хората ти казват че си добър, че можеш да се справиш. Не се получи в Индепендиенте, но защо не пробваш някъде другаде?"

Тези думи се въртяха в главата ми седмици наред. И накрая реших. Буенос Айрес е голям град, Индепендиенте не са единствените. Трябва да намеря нов отбор.

ГЛАВА 5

Трактора

Въпреки че бях извън терените една година, не загубих желанието си за игра, нито забравих как да играя.

От физическа гледна точка, почивката ми се отрази добре. През времето в което работех с баща ми, натрупах добра мускулна маса и дори порастнах с няколко сантиметра.

Въпреки малките кризи и постоянното премисляне, реших да се завърна в игра. Винаги трябва да се изправяме, дори и в най-трудните моменти.

Това е урок, който научих тогава и никога не забравих. Брат ми Серхио, който тогава играеше футбол ми даде шанс да се върна на терена.

Той играеше в Talleres, малък отбор от Южен Буенос Айрес, Ремедиос де Ескалада, не много далеч от Ланус, където е израствал Диего Армандо

Марадона и много години по-късно, той стана епицентъра на фондацията Puppi.

Не исках да вляза в отбора като "братът на", както биха казали някои: и когато Серхио беше продаден, аз поех топката и представих себе си пред тима. Всичко мина добре, успех. Прекарах първия си сезон при юношите, Четвърта дивизия, където започна моята кариера като жокер. В Индепендиенте играех като външен полузащитник, крило, пост който пасваше страхотно на моите качества: Бях "leggerino" (пъргав) и бърз като стрела, обичах да дриблирам, да вкарвам и да центрирам. Постепенно смених ролята си на терена: първо централен халф, после играех и в защита. Първите мачове на новата ми позиция дойдоха през следващия сезон, когато ме привлякоха в първия отбор. Годината в Насионал Б, аржентинския еквивалент на италианската Серия Б, ми отвори вратите към професионалния футбол.

Големият ми проблем беше, че в същото време освен за футбол, аз трябваше да мисля как да печеля пари за къщи. Винаги съм помагал на семейството си и дори когато започнах да играя, продължих да го правя. Затова си намерих нова работа: и така от строител/футболист се превърнах в работещо всичко момче/футболист. От 4 до 8 сутринта, влизах в ролята на момче, което разнося мляко: ходех от къща на къща, носех бутилките на хората и след това отивах на училище. А следобяд тренирах. Вечерта бях страшно уморен. Тежък живот, но всичко вършех с желание, защото знаех че това е последния ми шанс да пробия във футбола. Влака минава само един път, ако си късметлия два пъти, а аз вече бях пропилял първия си шанс.

Това беше голяма жертва, която се налагаше да търпя само една година, тъй като играех за юношите. След като ме взеха в първия отбор, треньорите ми казаха, че няма начин да продължа по този път. Или да работя, или да играя. Веднага им казах, че ми трябва пари за да мога да помагам на семейството ми. Те ми казаха да не се тревожа и тогава дойде първия професионален договор, но почти. Първия сезон при големите мина добре. Записах 17 участия, вкарах един гол и се наредих между най-добрите млади играчи в лигата. Тогава се роди и прякора ми, Рупри. Вината за това е изцяло на брат ми, той го измисли докато още играеше за Talleres. Освен това, когато се присъединих към отбора вече имаше 5 човека с името Хавиер и това автоматично вкара прякора ми в употреба, за да се различавам от съименниците си. Рупри не означава нищо - просто прякор, който може да се каже бързо, нещо много важно на терена, където скоростта е всичко.

Нещата започнаха да се развиват добре и в други области. Когато играех в Talleres, ме запознаха с Паула, след време тя щеше да се превърне в жената на моя живот. Както във всяка приказка и моята имаше щастлив край, за да я спечеля имах съучастник, наш общ приятел на име Роберто, който

учеше в едно училище с нея. Един ден той ме помоли да отидем на кафе и когато си тръгнахме я видях, бях поразен. Започнах да го разпитвам за нея, докато един ден след непрестанна настойчивост от моя страна, я видях отново да играе баскетбол, спорт който по онова време Паула практикуваше в спортен клуб Talleres. Кой знае, може би спортистите се разбират най-добре помежду си. След мача, благодарение на Роберто, който ме укоряваше, най-после я поканих да се запознаем. След това всичко тръгна добре, успешно, всяко извинение бе добра причина за да се срещнем и да си говорим. Всичкият този ентузиазъм накрая се възнагради, скоро след като започнахме да се виждаме, аз бях на 18, тя на 14. Постоянно бяхме заедно.

Завърнах се към футбола, вече не работех за да помагам на семейството ми и дори намерих любовта. Вече бях оставил тъмнината от изминалите 2 години. Опита, който натрупах играйки за Talleres бе едно от най-важните неща в живота ми: и когато станах на 20, най-накрая вратите на Аржентинската първа дивизия се отвориха за мен. През лятото на 1993 получих оферти от няколко клуба. Много отбори ме изкаха сред които бе и Банфилд, един от най-подкрепяните отбори в Ломас де Замора, друг южен квартал в Буенос Айрес. В момента в който те ме привлякоха, нещо странно се случи: да заплатят картата ми на стойност 160 хиляди долара. Десет човека дадоха по малко и допринесоха за тази акция, а след няколко дни вече бях част от елита в Аржентина, готов да вляза с пълна страст в големия футбол, нещо за което няколко години само можех да мечтая.

Разбира се, не носех фланелката на голям отбор като Индепендиенте или друг велик клуб, но да играя за Банфилд (отбор, който винаги ще има място в моето сърце) беше удоволствие, особено припомняйки си за трудностите от миналото. Благодарение на ентузиазма, за мен бе лесно да се впиша в обстановката, въпреки че тя бе нова за мен. Двата тренировъчни, Оскар Лопес и Оскар Кавалеро, ми дадоха номер 4, номер който носих от първия до последния ми момент в отбора и никога не оставих. Дебютът ми сред големите имена в Аржентина бе на "Монументал", митичния стадион на Ривър Плейт. Това беше началото на голям възход за мен. През ноември 1994 година, тренировъчния на националния отбор Даниел Пасарела, ме включи в състава си за първи път. Изглеждаше ми като мираж: след половин сезон при професионалистите имах шанса и честта да облека фланелката на "Албиселесте". Дебютът ми не беше никак лош: победа с 3-0 над Чили в Сантяго на 16 ноември. Завърших сезона с 37 участия и записах 1 гол в първа дивизия. През следващата година продължих по същия път както предишния, виждайки как за всички се превърнах в "Ел Трактор", трактора. В Аржентина почти всички играчи си имат прякори: Ел Кучу, Ел Чоло, Ел Жардинеро, Ел Пиохо. Беше Уго Моралес, човека който стоеше зад подвизите на Марадона, който ми даде това ново име: заради силните ми крака (благодарение на работата ми като малко момче), стабилността ми на терена и специално заради силните ми пробиви. Всъщност играта ми много приличаше на устройството на трактора: може да прозвучи нескромно, но беше трудно да ме спрат или преборят,

както е замислен и трактора, тук влезе в роля въображението на Моралес.

Втория ми сезон в Банфилд протече по същия начин. През цялата година бях в стартовата единайсеторка и почти винаги част от националния отбор. През тази година открих себе си, играейки заедно с Хулио Круз, който тогава бе обещаващ нападател, правеше първите си стъпки в професионалния футбол. Кой би предположил, че няколко години по късно, ние отново ще защитаваме цветовете на един отбор, но този път отвъд океана, носейки синьо-черната фланелка на вертикални ленти.

ГЛАВА 6

До Милано с Авиончито

Една вечер, докато бяхме на турне в Южна Америка с националния отбор на Аржентина, Даниел Пасарела почука на вратата ми. "Хави, Интер иска да те купи", каза той на един дъх и не ми остави време да разбера дали се шегува или не. "Интер? Интер Милано? Отбора в който ти си играл? Отбора, който победи Индепендиенте два пъти. Отбора в който играе Матеус?"

Да, същия. Не беше лъжа, никой не си правеше лоша шега с мен. Човека, който ме бе набелязал и докладвал за мен на Интер, беше друга бишва звезда на Аржентина: Антонио Валентин Анхелило, нападател на Интер през 50-те и 60-те години на 20-ти век, който все още държи рекорда за най-много голове (33) за един сезон в Серия А. Видял ме как играя за Банфилд. Знаех, че Интер са на "лов" за таланти в Аржентина, спрягаха се имената на момчета по-талантливи от мен като Даниел Ортега и Себастиан Рамберт, така че това което ми съобщи Пасарела дойде от нищото. Веднага се обадох на агента ми. Всичко беше истина, Интер ме искаше. Оставаше само да подпиша и пътя към Италия бе отворен.

Това започна моята мъка. От една страна беше щастието да играя за един от най-големите отбори в света, от друга страха от раздялата със дома, семейството и специално с Паула. Тя беше много малка, ходеше още на училище и нямаше как да ме придружи в Италия, поне не веднага. Бяха трудни дни за мен, но ми беше ясно, че подобна оферта може да не дойде втори път. Затова поех топката и реших да последвам съдбата си.

За щастие, имах два месеца да се подготвя и не бях сам в новото приключение. Заедно с мен, Интер привлече и Себастиан Рамберт, наричан Авиончито, самолета, заради начина на празнуване, когато отбележи гол, мой съотборник в Националния отбор. Като споменах това, трябваше да се борим с един мит. Хората често казваха, че съм привлечен в Интер

с трансфер "2 в 1", заради привличането на Рамберт. Нещата не стояха точно така. Първо, Себастиан не играеше в моя отбор Банфилд, а в Индепендиенте. Второ, Интер не ни привлече заедно, а в различно време. Той дойде след мен. Това може да няма кой знае какво значение, но за мен е много важно да се знае истината. Всъщност, Аз бях първия трансфер на Масимо Морати, който беше станал собственик на Интер през февруари 1995. Много критици и фенове, веднага след като чуха името ми не искаха трансфера. "Какво? Морати уж иска Интер да се върне към славните години, а привлича Санети?" Те все пак нямаха информация за мен: бях малко познат играч, а в Милано обичаха да казват, че има да ям още много "мичете" (традиционен хляб в Милано) преди да стана играч за най-високите нива на футбола. Морати обаче силно държеше на мен, въпреки че не бях голямо футболно име, за да задоволя исканията на феновете.

По време на сезона, Интер обещавахе да залага на млади момчета и доказани имена. Освен Рамберт и аз, в Интер дойде Роберто Карлош, както и Пол Инс, който бе един от най-силните халфове в Европа по това време. Това създаде трудна ситуация, защото тогава в един отбор можеха да играят само трима чужденци, а ние бяхме четирима. Заради това в началото човек може да си помисли, че аз ще бъда преотстъпен някъде другаде, за да се обиграя. Освен това, моето име се спекулираше най-много. Рамберт бе доста известен по вестниците, дори въртяха негов гол от Аржентина по телевизията; Роберто Карлош не беше только известен, но бе един от най-големите таланти по това време (нещо което той затвърди няколко години по-късно); Инс го знаеха всички от престоая си в Манчестър. А Санети? Напълно непознат. Въпреки всичко, Аз останах. И играх. Ръководството ми каза, че няма никакво намерение да ме дава под наем в друг отбор. Вярвах в мен и в моя потенциал. Марадона също ме подкрепи, когато в едно интервю той каза: "Най-добрият ход на Интер бе Санети". И тогава наистина започнах да вярвам в себе си.

Свикнал с хауса в Буенос Айрес, сблъсък с Милано не беше только а мъчителен. Може би защото ние аржентинците сме наполовина италианци и въпреки че бяхме на хиляди километри от родината ни, се чувствахме като у дома си. Моите прародители били от Фриули, по-точно от Сакиле, провинцията Порденоне. Открих това няколко години по-късно, след месеци на разследване. Гордея се с италианския си произход, с Фриули. Мисля си, че имам много общи неща с хората от там: твърд темперамент, надеждност, умереност, качества които винаги съм ползвал и на футболния терен.

Може би заради произхода ми, аз се чувствах много добре в Италия. Въпреки че бях сам, въпреки че моето семейство и Паула бяха в Аржентина, не се чувствах далеч от своята родина. Това е въпрос на култура и манталитет. Италия и Аржентина са страни, които много си приличат и заради това, ние "ориунди" се вписахме толкова добре и с лекота в италианската Серия А. Единствената голяма разлика е в темперамента. Ние аржентинците сме сдържани и спокойни, забавляваме се повече заедно, докато в Италия всичко става бързо. Да излезеш на кафе в Буенос Айрес означава да прекараш половин час в приказки за това и онова, а тук в Милано всичко става за пет минути и после довиждане, всеки се връща към своите ангажименти и проблеми.

Но в началото, най-сложното нещо за мен, дори повече от светкавичните престои в кафетата и новия език (въпреки, че италианския и испанския са близки езици), беше всичко свързано с футбола, манталитета в самия спорт и около него. Не заради това, че в Аржентина не бяхме интервюирани, напротив, но в Банфилд беше по-просто: имаше един репортер с тефтерче, давах няколко автографа и се снимах с неколцина фена. В денят на моето официално представяне в Интер, 5 Юни 1995, на Тераца Мартини имаше цял куп фотографии, оператори, журналисти (с тефтери, микрофони и устройство за записване, тогава мобилните телефони не бяха това, което са сега), фенове които скандираха моето име. Дори дъжда не можа да спре страстта им. За мен и Рамберт, човекът който ми правеше компания почти цяло лято, това беше първото нещо с което се сблъскахме от реалността, която ни чакаше в бъдеще. Това бе и първата среща с Интер, най-хубавото и лудо създание на италианския футбол.

ГЛАВА 7

Джачинто

Феновете на този отбор ще ти кажат, че не е достатъчно само да играеш в техния тим много години. Че не е достатъчно да целунеш фланелката след гол, нито да говориш неща, които ще ги изпратят на луната от щастие. За феновете в цяла Италия (но и в много латински страни) е въпрос на философия. Често казват че да бъдеш фен е религия. Аз мисля, че е по-скоро начин на живот. Чувствам се влюбен в Интер, все едно това бях аз и съм аз, защото в този отбор има идеи, които не съществуват никъде другаде.

Интер е различен. Не е риторичен. Интер винаги тръгва срещу актуалното, никога не навлиза в коварните властващи игри.

Интер е открит, защото каквото се случва тук е ясно и не се нуждаем от охрана, защото няма нищо за криене. Рзабрах го от първия ден в който стъпих на "Апиано Джентиле". И това стана благодарение на един невероятен учител: Джачинто Факети, капитана на капитаните, примера, символа, цялото съвършенство.

Да имам него за ментор, пазител и приятел беше благословия за мен. Той ме научи какво означава да нося фланелката на Интер и че да бъдеш интерист е нещо повече от това да бъдеш фен. Научи ме, че във футбола резултатите са от значение, но има още по-важни неща: лоялност, феърплей, честност, уважение към привържениците и опонентите. Обичайни изисквания за играч на Интер и Джачинто всеки ден ни мотивираше, дори във времена, когато всичко се обръщаше срещу нас и когато божествената Euralla разкри съмнения за конспирация срещу Нерадзурите. (Euralla е богинята на калчото, написана от журналиста Джани Брера).

"Мил, умен, смел, сдържан, далеч от вулгарни реакции. Благодаря за честта към Интер и всички нас". Така с тези думи, Масимо Морати го описа след неговата смърт. Беже тъжен ден, онзи кървав 4 Септември 2006. Това бе денят в който Интер загуби своя знаменосец, своя духовен лидер. И тогава целия футболен свят, не само Италия, загуби човек, който бе гигант не само на терена, но и в живота извън него.

Стойността, страстта, отдадеността, които той влагаше години наред в синьо-черната кауза всъщност са останали непокътнати. Дори днес, за всички нас интеристи Джачинто постоянно присъства, макар и не физически. Не е под съмнение, че всеки трофей е посветен първо на него. Не е тайна, че към него, все още има свещено отношение. Той винаги е бил модел, пример за подражание. Защото Джачинто е бил и винаги ще бъде лицето на Интер.

Джачинто беше "hombre vertical", както казваме в Аржентина, възпитан гигант, който заповядва уважение. Човек, който не си хабеше въздуха с думи, защото неможеха да го разберат и не обичаше да бъде център на внимание. Смел мъж, шампион по честност и яснота. Човек, който никога не преклони глава пред силното, за него бе достатъчно да се зачитат правилата, това е същото нещо, което красноречиво е научил като дете. Имаше свой дневник и на първата страница бе написал цитат от Толстой:

"Колкото повече вярваме, че нашето съществуване зависи от нашите действия, толкова повече това става възможно."

Горд съм, че нося капитанската лента на Интер, особено знаейки че тази лента е носена дълги години от човек като Джачинто.

Най-голямото удоволствие е да бъдеш считан за негов наследник. Няма по-голям комплимент от този, който може да ми бъде направен.

Да бъда наследника на Факети не означава само да утвърдя себе си на терена, но да оставя следа и извън него, показвайки че кариерата на футболиста не е само купи и титли, а и честност, кураж, харизма.

Установихме силна връзка веднага. Разбяхме се добре, без много обяснения. Често ми разказваше за епичните битки между Интер и Индепендиенте през 60-те. Той е живял на терена, един главен герой: "Какви битки, специално в Аржентина", казваше той, спомняйки си за горещия климат на Doble Visera. Това са били години, в които камерите още не са превзели стадионите, когато всичко било позволено с цел да спреш противника. И, в това време, аржентинските играчи били известни със своята твърдост. Феновете не били по-различни: портокали летяли към терена, обиди, заплахи... В резултат на тези запомнящи се истории на триумф, аз започнах да разбирам истинския Интер, по-специално какво означава да бъдеш интерист. Емблемата, историята, гордостта, но най-вече чувствата: любов и страст.

Години наред Джачинто даваше своята неизменна подкрепа на всички играчи на Интер. Имаше добра дума за всеки, винаги знаеше как да се излезе от трудна ситуация и натискаше правилния бутон, за да накара някой играч да даде най-доброто от себе си. Той винаги заставаше на страната на играчите, помагаше ни с всеки проблем: научи ни да не се предаваме в трудни моменти, помагаше в пободни ситуации и не ни оставяше да се предадем в тежки времена, и да не се възгордяваме, когато нещата вървят добре.

Новината за неговата болест бе удар дошъл от нищото. Това стана в момент на възстановяване за Интер от всичко, което се бе случвало години наред и най-после бе спряно. Това беше пълен "Calcioscas" и най-накрая справедливостта възтържествува. Но за Джачинто това не бе отмъщение, а просто спазване на правилата. Той изживя последните си месеци с голямото си достойнство както обикновено, искайки да бъде оставен на спокойствие, а новината за неговата болест да не бъде разнасяна по вестници и телевизия. Посещавах го в болницата много пъти, надявайки се до самия край на чудо. Всички, от играчите до поддържащия персонал бяхме около него. В тези дни, единствената ни мисъл бе да направим нещо за Джачинто. Удобният случай се появи на 27 август, 2006 година, мача

за Суперкупата на Италия срещу Рома. Заболяването му го изцеждаше физически, но той не пропускаше да следи какво става с Интер. В деня преди мача, аз отидох да го видя в болницата и му обещах: "Джачинто, кълна се че утре ще се върна тук с купата". Спазих думата си, този мач с Рома не бе само футболен двубой; нещо чудно ни даваше сили през всичките 120 минути. Губехме с 3-0, но през второто полувреме всичко се промени. Променихме се, изглеждахме като истински отбор, борехме се за всяка топка. На два пъти Виейра и Креспо за 3-3, а в продълженията Фиго ни донесе купата. Не мога да кажа какъв странен механизъм ни завладя през второто полувреме: Знам само, че всеки един на терена не играеше за трофея, а с мисълта да откара купата при Джачинто.

На следващия ден отидох в болницата с трофея: "Това е за теб" казах аз. Той се усмихна с малкото сили, които бяха останали в него. Тази усмивка ме поддържаше, беше незабравима. Все още ме осветлява и е с мен, винаги и навсякъде.

ГЛАВА 8

Полет към победата: първи дни с синьо-черния екип

Дори когато бях дете, преди мачовете, винаги казвах на себе си, че трябва да поддържам висока концентрация. Баща ми измисли това и то продължава да ме мотивира и днес: "Ponga huevos, hombre, que hoy tienes que ganar." Превежда се ето така: "Слагай своята екипировка, момче, сега трябва да победиш". Това е нещо като правило, което има значение за всеки футболист. Когато излизат на терена, те трябва да дават всичко от себе си за отбора, но никога да не забравят, че правилата и противника трябва да се уважават.

Това опитвах да правя, когато пристигнах в Интер. Не можах да се приспособя веднага към новия манталитет, новите начини на трениране и схеми. Но моят първи треньор, Отавио Бианки, веднага ми се довери. Въпреки че имаше четири силни чужденци, той ме беше набелязъл и така, на 27 Август 1995 година, аз дебютирах с екипа на Интер в официален мач. Опонент ни беше Виченца, а мача бе на легендарния стадион "Джузепе Меаца" в комплекса Сан Сиро, стадион който бях гледал само по телевизията. Винаги има някакво необикновено чувство, когато играеш на този стадион: вярно е, че футболистите не могат да бъдат определени, освен ако не са стъпвали на зелената настилка на този стадион. Дебютът мина добре, победихме с 1-0 с гол на Роберто Карлуш, който също дебютира тази вечер. Изглеждаше като начало на обещаващ сезон, но малко по малко паднахме надолу в класирането. Моят сънародник Рамберт, който пристигна с много очаквания, не можа да издържи на напрежението и след няколко месеца напусна Милано. За нападателите винаги е трудно да отвърдят себе си в Серия А, особено

ако са много млади. Освен тези неща, той имаше и няколко физически проблема, които му пречеха много. За мен неговото напускане беше тежък удар, защото двамата имахме доста общи неща: и двамата бяхме аржентинци, и двамата трябваше да доказваме себе си в тежка футболна среда. Сега Себастиан е вече в миналото, в другата страна на футбола: след като окачи бутонките, той седна на тренийорската пейка. Беше също асистент на Рамон Диаз, друг велик играч за Интер, в мексиканския Америка. Преди Рамберт да напусне, нашият тренийор Отавио Бианки бе уволнен през Септември след няколко разочароващи резултата. На негово място, след малък временен период на Луис Суарес дойде англичанина Рой Ходжсън. Трябваше да започна от начало. С Ходжсън всичко се промени, от начин на трениране до стил на игра, но новият тренийор още от самото начало демонстрира своята вяра в мен. При него започна моята дълга и щастлива кариера: при Бианки играех десен защитник в схема 5-3-2, а при Ходжсън бях десен халф във формация диамант, точно като ролята ми от последните няколко сезона. По времето на англичанина, аз вкарах и моя първи гол за Интер срещу Кремонезе на Сан Сиро, деня бе 3-ти Декември 1995. Гол, който освен обичайните неща, бе естетически ценен и винаги ще си спомням за него с голямо удоволствие (Не съм нападател и няколкото гола, които съм отбелязъл са ми като деца). Газета дело Спорт, на следващия ден ме наградиха с оценка 8. И така моето име стана популярно или по-скоро започна да излиза от анонимност.

Обстановката за мен се подобряваше с всеки изминал месец и дори с привържениците на Интер нещата отиваха на добре. Не бях лидер (това бяха нападателите, в главите на хората се въртят голове и асистенции), но малко по малко аз спечелих сърцата на феновете благодарение на моята решителност, себеотрицание и твърдост. И защо не, благодарение на моя дрибъл по десния фланг. И има един красив момент в моя чест, който Курва Норд измислиха и все още пеят: "Сред нерадзурите има играч, който дриблира като Пеле, давай Санети!". Може би сравнението с Пеле е леко неуместно (за всички аржентинци, Марadona е над всички бразилци), но трябва да призная че тези думи са в сърцето ми и когато ги чуя Курва Норд да ги пее почвам да треперя.

От лична гледна точка, първата ми година като Интерист не беше лоша като цяло. Но за отбора нещата не вървяха толкова добре. Завършихме 7-ми, разочароващ резултат за отбор, който винаги се е целил в Скудетото. Все пак това бе първата година на Морати като президент, а ние всички знаехме че той планира да създаде велик отбор, готов да се бори на всички фронтове.

Година по-късно, нещата бяха далеч по-добри. Отборът бе подсилен и бяхме дълго време на върха. В Европа изпитахме голямо удоволствие. С Ходжсън, тренийор, който аз

харесвам

много, въпреки слуховете че той ми е личен враг, ние играехме добър футбол с неговите модерни начини на трениране. Всъщност, ние играхме финал с германците от Шалке 04, сблъсък,

който остава като едно от най-големите ми разочарования. Загубихме с 1-0 в Германия, но спечелихме със същия резултат на Сан Сиро. Имаше много положения в продълженията, но

резултата се запази и се стигна до дузпи, в които германците се оказаха победители, студен душ за нас пред феновете ни. В резултат на загубата, аз избухнах. Това бе, и аз се

извинявам ако съм изглеждал арогантен, единствения мач в който освободих гнева си, единствената среща в която моята безотговорност бе в своята връхна точка. Имаше само няколко

минути до наказателните удари. Топката напусна очертанията, а съдията даде разрешения за извършване на смяна, а аз видях номер 4 на табло. В този момент неможах да спра гнева.

Изваден, разгневен и се отнесох грубо с Рой Ходжсън. Спор, който ако се свърже с историята би приличал на върха на айсберга при лошите отношения. Бях уморен с високо количество

адреналин и млад, не разбрах че треньора иска да ме замени, защото Никола Берти бе по-добър от бялата точка. След това в съблекалнята, аз се извиних и всичко се оправи с просто

ръкостискане между нас като цивилизовани хора.

Загубата във финала беше като горчиво хапче, което бяхме глътнали. Мечтите за успех на Европейска сцена с Интер завършиха само на 11 метра от целта. Този финал ни направи по-силни

и разбрахме че Интер, по-късно, ще каже своята дума и в Европа и в Италия.

Следващото лято Морати докара в Милано футболист, който по това време бе определян като най-добрия играч в света: Роналдо.

ГЛАВА 9

Интерсолидарност

Определено не бях единствения, който е открил, че Интер е специален клуб. За това трябва да бъдем благодарни основно на Масимо Морати, неговия президент, който е наистина рядко срещан образ в света на футбола. Ако съм се превърнал във знаме на Интер, то това е също благодарение на него. Той винаги ме е карал да се чувствам у дома, винаги ме е окуражавал и преди всичко, заедно с Джачинто Факети, ме е научил на ценности много над футболните. Морати е скромен и винаги на разположение:

когато казват, че той е като баща за играчите, това не е само риторично твърдение.

Между нас има силна връзка. Понякога си говорим като приятели, друг път с по-официален тон, в зависимост от обстоятелствата: след почти 15 години, откакто се познаваме, все още се вълнувам, когато говоря с него. Факта, че той ме поставя в списъка с най-великите капитани на Интер, ме кара да се чувствам много горд и доволен. Това означава, че зад себе си съм оставил нещо, което ще се помни и надявам се не е само на терена.

Благодарение на Морати беше дадено началото на няколко хуманитарни проекти. Интер винаги са първите на линия, когато трябва да се помогне на някого в нужда. Това отношение се забелязва и в много играчи. Когато пристигнах в черно-синия дом, капитан ми беше Бепе Бергоми, друга личност, която ме научи, че чрез футбола мога да постигна много, използвайки нашата популярност и слава. "Lo Zio" (Чичото) веднага ме включи в неговия проект, дошъл на бял свят преди няколко години: I Bindun, асоциация, или да го наречем група от приятели, която се бори с години да върне усмивките на тези, които не са получили нищо или съвсем малко от живота. Нейната принципна цел е да се съберат пари за построяването на приемни домове за сираци. Идеята за дом, който да даде бъдеще на хората, връща стари спомени в мен. Не загубих дори секунда и се включих моментално, въпреки, че се присъединих последен и не познавах живота в италианската реалност. От там събрах нужните ми познания, за да основа фондацията RUPPI, няколко години по късно. Със сигурност пребиваването в Интер много ми помогна да се превърна в по-чувствителен на определени теми, особено на тези, които са свързани с детството.

Опита с I Bindun беше само първата крачка. Семейството Интер се бори за толкова много различни каузи и ние, играчите, сме горди да представяме клуб, който извън футболния терен е винаги сред първите в солидарността. Солидарност, с която никой не се хвалеше излишно, но беше извършвана чрез малки и простички жестове, които наистина можеха да допренесат за подобряването на живота на онези, сблъскващи се с ежедневните трудности. Мисля, че така е най-честно. С нашата популярност и слава, чрез нашия успех и защо не, нашите пари, ние като играчи имаме задължението да бъдем на разположение в помощ на останалите. Задължението, но също така и удоволствието: защото няма нищо по-красиво от това да успееш да дариш усмивка.

Горд съм да бъда капитан на отбора, който от години подкрепя Emergency и нейният президент, а също и мой приятел, Джино Страда - доктор, който ходи из най-затътените места по света, разрушени от война, за да помага. Горд съм, че Интер присъства във всяка част по света със своите лагери, инструмент, който позволява на 20 000 деца между 8 и 13 години да играят футбол и по-важното - да растат не само със спортните ценности, но и да обогатят живота си.

Поласкан съм да бъда избран наскоро като атестат към Специалните Олимпийски игри, международна тренировъчна програма за умствено изостанали, която позволява на 1

000 000 от тях да спортуват и участват в състезания. Това беше още едно прекрасно и трогателно преживяване. За много хора, ние, футболистите, сме модели, примери, образци; и самият факт, че само с присъствието си можем да донесем лъч светлина в живота на хората не бива да се забравя.

Сред многото благотворителни каузи, организирани от Интер, най-оригиналната е онази, свързана с южномексиканското запатистко революционно движение и подкомандващ Маркос. Мнозина виждаха в негативна светлина този проект, появил се през 2004г., мислейки, че Морати и Интер подкрепят бунтовниците. Всъщност, идеята беше съвсем проста и благородна: да се съберат средства за изграждането на аквадукт за селото на Зинакантан, което било унищожено от следвоенни групи, както и да се изпратят лекарства и закупят линейки за общностите, които живеят на границата между Мексико и Гватемала. Струваше ни се справедливо да помогнем на населението на Чияпа: солидарността не познава цветове, религия или политически възгледи. Тези общности се борят да направят тяхната култура разпознаваема по различен начин от икономическа и политическа организация, отстоявайки идентичността си. Вярвам, както написахме в първото си писмо до Маркос, в един по-добър свят, неглобализиран и богат на традициите на различни популации. Той се бори, за да върне обратно живота и достойнството на предците на Мексико. Маркос е войник, защитаващ страната на губещите по Земята, на забравените, на непризнатите, които въпреки всичко са се научили да не се предават при никакви обстоятелства. Тази инициатива включва всеки. Всяка глоба, която сме получавали заради закъснение за тренировка или по дисциплинарни мотиви отиваше, за да помогне на хората от Чияпа. Пазя трогателни спомени от писмата, които подкомандващ Маркос изпрати на Интер. Особено неговата снимка, на която носеше все същата си стара маска на бунтовник, а в ръцете си държеше моята фланелка с номер 4. Никога не съм имал възможността да го познавам лично, но думите му показваха колко е образован, умен и ироничен. "Братя футболисти", беше написал той в първото си писмо, с което благодареше на Интер за подкрепата, "каним ви на наша земя да споделим идеи и опит". Няколко седмици по-късно, Маркос писа отново, питайки дали Морати може да дойде, за да се организира среща с "Националния отбор на Запатистката Армия за Национално Освобождение" (EZLN). "Мислим да организираме Копа "Поцол де Баро": седем мача, с които да съберем средства за местните, за нелегалните имигранти и други каузи. Срещите могат да бъдат играни на Олимпийския стадион в Мексико Сити, в Гуадалахара, в Лос Анжелис, близо до Американската военна база в Гуантанамо, в Милано, в Рим и на територията на Баските. Ако нямате нищо против, EZLN би желал мачовете в Мексико Сити да бъдат свирени от Диего Армандо Марадона. Странични съдии ще бъдат Хавиер Агире и Хорхе Валдано. Четвърти съдия ще е Сократес. Коментарите на живо за Sistema Zapatista di Televisione Interglatica (единствената телевизия, която се чете, а не се гледа) могат да бъдат направени от уругвайските писатели Едуардо Галено и Марио Бенедети". Думи, пълни с ирония, които накрая можеха да се окажат сериозни. "Истинския мотив, заради който ви пиша, е различен. Искам още веднъж да благодаря на Интер, както и на неговите фенове за обичта и подкрепата към нас." Излишно е да споменавам, че мачовете никога не бяха проведени. Но ако някой ден се случат, не бих

имал никакъв проблем да участвам в тях. Ако по някакъв начин мога да помогна, за мен би било удоволствие да играя в Чияпа: в края на крайщата, да риташ топка никога не е причинявало нещо лошо на някого, но дава рождението на празненства и нови съюзи и братства.

Черно-сините цветове също така винаги са подкрепяли борбата срещу мухата це-це, която в Африка, основно в Конго, причинява сънната болест. В началото мислехме, че е шега, но през 2007ма клуба получи писмо от доктор, който обясняваше как тези два цвята могат да хипнотизират мухата. С научно обяснение, клубът прие да помага с огромен ентузиазъм. По този начин, в сътрудничество с Аталанта, които носят същите цветове, 213 черни и сини капана изстребиха по 50 мухи на ден. Още една победа за нашата огромна Интерсолидарност, "Най-достоината", както я определи подкомандващ Маркос.

Няма нищо по-красиво от това да помогнеш - навсякъде, по всеки възможен начин и чрез всички средства, с които разполагаш.

ГЛАВА 10

Париж, 6 Май 1998

Третият ми сезон в Интер започна с големи очаквания. С пристигането на Роналдо, който тогава беше в началото на своята кариера, медиите и феновете насочиха вниманието си към нас. И след тежката загуба във финала срещу Шалке за Купата на Уефа, аз също си мислех, че това ще бъде сезона на голямото възраждане на черно-сините. Мечтата на Морати да върне Интер обратно на върха на Италианския и Европейски футбол беше все още непокътната. На нашия президент, въпреки толкова много горчиви удари, никога не са му липсвали ентузиазъм и страст към тези цветове; и накрая, неговата любов беше възнаградена.

Като добавка към Рони, в зората на този сезон дойдоха още много големи играчи: "El Cholo" Симеоне, "El Chino" Рекоба, Зе Елиас, Тарибо Уест, Колонезе и Франческо Мориеро. Южноамериканската колония ставаше все по-голяма: година преди това, заедно с французина Юри Джоркаеф, Интер подписа и с Иван Саморано, който беше предопределен да бъде един от най-близките ми приятели. Както казах, имах усещането, че в Интер беше важно да има южноамерикански играчи, от страни, които бяха в конфликт една с друга. С Иван, чилиец от Сантиаго, беше приятелство от първото запознанство. Назад във времето, говоря за 1996-та, в Интер нямаше нито един испаноговорящ играч, както се случи в следствие с течение на годините и това беше първата причина да сме заедно и извън игрището. Опитвах се да го приспособя към новата футболна реалност, въпреки, че бях с 6 години по-млад. Ние сме много близки по характер, въпреки, че външния ни вид може да каже точно обратното. Вярваме в едни и същи принципи. Иван беше боец на терена, който никога не се предаваше, един истински воин (псевдонимът му не е дошъл по случайност). Имаше същата енергия, както на

терена, така и в услуга на много хуманитарни каузи. Той е посланник на УНИЦЕФ и отвори футболна школа за деца в нужда в Чили.

Този сезон, както обикновено, се смени и наставника: Рой Ходжън подаде оставка след загубата от Шалке 04 (нашия сблъсък нямаше нищо общо с неговото решение, винаги сме били съгласни с това) и негов заместник стана Джиджи Симони. В началото много журналисти се съмняваха в неговите качества като треньор. Преди да дойде в Интер, той беше тренирал второстепенни отбори, а сега беше начело на велик клуб. Джиджи моментално разруши всички опасения, като се харесваше на всички със стратегическите си умения, но преди всичко, чрез своята чувствителност и начин да се справя с нещата. Неговото най-голямо постижение беше, че успя да изгради солидна и хармонична група, наистина специален отбор на терена и извън него. При него още веднъж смених позицията: от десен бек, започнах да играя в лявата страна - една от многото промени, които ме направиха завършен както в ден днешен и позволяваща ми да помагам във всяка зона на терена. Оставаше ми само да застана веднъж на вратата и щях да съм играл навсякъде.

Роналдо беше нашият диамантен нападател. Никога преди не бях виждал толкова велик играч: може би само Лео Меси е достигнал това ниво. В отбора, обаче, никой не беше завистлив по адрес на Рони. Неговата сила, класа и бързина бяха пред очите на всички: той беше отличаващата се единица в групата, човекът, който можеше да ни направи най-накрая победители.

Въпреки това, и до ден днешен в съзнанието ми остава горчива следа от това първенство. Убеден съм, че заслужавахме титлата, но се случиха някои странни, много странни, дори прекалено странни неща. Само след няколко години, след революцията Калчополи, осъзнахме, че нашите усилия са били напразни. Прекалено много грешки срещу нас, прекалено много в полза на Ювентус, а те бяха силен отбор, който не се нуждаеше от този тип помощ, за да спечели първенството. Всеки си спомня какво се случи през този сезон. Епилогът беше неотсъдената дузпа на Роналдо, след станалия известен сега фал на Юлиано, в мача срещу Ювентус, който можеше да ни разчисти пътя към титлата. Като добавка към нашите съперници на терена, трябваше да се борим и срещу външни деятели: по това време бяха само подозрения, проста "психологическа връзка"; после, в горещото лято на 2006-та, всичко беше разкрито. Най-накрая!

Между две подозрения, завършихме втори в първенството. Измамен резултат, защото Интер притежаваше всичко нужно, за да спечели титлата и го демонстрираше през целия сезон. За щастие, горчилката от първенството беше намалена от сладкия вкус на първата голяма победа в черно-синьо. Един от най-красивите ми спомени: всъщност, най-красивият ми спомен с отбора. Ако първата любов не се забравя никога, същото се отнася и за първия трофей. Винаги пазя в сърцето си нощта от 6 Май 1998, стадион "Парк де Пренс" в Париж, финала за Купата на Уефа срещу Лацио. Успехът щеше да ни възстанови от миналогодишната загуба, но най-вече от разочарованието в първенството. Пристигнахме за срещата с нужната доза енергия и решителност, искайки да покажем на света, че този Интер няма за какво да завижда на Ювентус за спечеленото Скудето, което все още вярвам, че беше несправедливо откраднато от нас.

Преди мача, Симони ни беше мотивирал на 100%. Да завършим сезон като този, без да вдигнем нито един трофей, щеше да бъде върха на лошия късмет. По този начин цялата ни ярост, волята да победим и да върнем Интер отново на върха се изляха на терена. През този мач всичко работеше прекрасно за нас, от първата до последната минута. Мисля, че беше перфектният мач, химн на отборната игра. И не беше никак лесно, понеже срещу нас беше стойностен съперник като Лацио, за който все още играеше Роберто Манчини: няколко години по-късно, той щеше стане мой треньор и най-накрая щяхме да празнуваме спечелването на Италианския шампионат.

Имаше толкова голямо очакване около този финал. Хиляди фенове на Интер дойдоха в Париж да ни подкрепят, да си вземат обратно поне част от това, което ни беше откратното през сезона. Чудесна атмосфера с двата побратимени отбора от Серия А. Баща ми също присъстваше, обграден от семейството и приятелите ми. За мен това беше допълнителна мотивация. И всъщност нещата започнаха добре моментално. След няколко минути вече водехме: гол, отбелязан от Иван Саморано, същата стара кобра в наказателното поле. 1:0 на полувремето. След почивката дойде и гола на сигурността, 2:0. Голмайстор бях аз, едно от редките ми появявания на табло. Саморано подаде с глава около 16 метровата линия, а аз спринтирах и ритнах топката на вълнен фалц, изпращайки я точно между страничната и горната греда, където Маркеджани не можеше да я хване. Когато я видях в мрежата, избухнах в радост, започвайки да бягам наоколо, а съотборниците ми се опитваха да ме хванат. Празнуващи, приятелите ни на трибуните се бяха нахвърлили да прегръщат баща ми, сякаш той беше този, който е отбелязал. Мисля, че това беше най-важният гол в кариерата ми (засега). Това беше голът, който ни накара да се чувстваме по-сигурни срещу желанието на Лацио да изравни, голът, който уби срещата. И за да затвърдим успеха, последва трети гол, вкаран от Роналдо, както обикновено: дрибъл покрай Маркеджани и топка в мрежата.

Този мач беше нашето изкупление след години на разочарование. Изглеждаше така, сякаш това беше началото на черно-синьото прераждане, началото на нов, велик Интер.

Вместо това е било началото на една винаги вървяща нагоре улица. Най-доброто все още предстоеше.

ГЛАВА 11

Силата на капитана

Следващия сезон отново започна с хиляди очаквания. Морати опита още веднъж по всякакъв начин да подготви отбор, който да се състезава конкурентноспособно на всички фронтове. Дойдоха нови страхотни играчи, включително Роберто Баджо, който беше предопределен да се превърне в един от най-скъпите ми приятели.

С Роби чувството беше мигновено. Той се беше влюбил в Аржентина, страна, в която често прекарваше почивката си в своето имение: това беше причината между нас веднага да се

породи симпатия, а отчасти и заради прилики в характерите. И двамата изглеждаме стеснителни на външен вид, но в действителност сме хора, които обичат да се смеят и шегуват, когато са с приятели. Във футболно отношение, за мен беше огромна чест да играя заедно с гений като Баджо. Твърде жалко е, че той дойде в Интер прекалено късно и имаше известни физически проблеми. Дори само неговото присъствие, комбинирано с безсмъртната му класа, обаче, бяха много важни за нас в 2те години, които той прекара в Милано. Дватамата, заедно с Иван Саморано, са съотборниците, които ми липсват най-много. И със сигурност, в Интер на моите мечти, той винаги има запазено място с неговия 10ти номер на гърба на фланелката.

Нашето приятелство не се ограничаваше само в игра на терена. Прекарахме много ваканции заедно в Аржентина и ми даде един от най-хубавите подаръци, които някога съм получавал. Една вечер, когато се бяхме усамотили, той ми показва негов клип, в който ловува и няколко кучета. Сред тях беше и много красив млад лабрадор, който ме порази изключително. Няколко дни по-късно отидохме на вечеря. В един момент Роби ми каза да отида с него до колата му, за да му помогна за нещо. Той отвори врата и от шофьорското място с въртяща опашка изскочи същото куче, което видях в клипа. "Това е подарък за теб", каза той. От този ден Симба винаги е неразделна част от моето семейство.

Междувременно, начело на отбора беше Джиджи Симони, но след няколко дни беше потвърдена друга промяна на треньорската позиция. Въпреки добрите резултати от миналата година и независимо, че отборът все още участваше в Шампионската лига, ръководството реши да уволни Джиджи - човека, на който всички играчи бяха много признателни, но по-важното, един истински интелигент. Затова феновете все още си спомнят за него с голяма привързаност. Наследникът беше Мирча Луческу, пътешествещ румънец, с много широки познания и приятелски настроен към играчите. Под негово ръководство, в контролен мач срещу Лугано играх като втори нападател. Началото с новия треньор беше обещаващо: много голове в първенството, особено на Сан Сиро, където почти всички наши противници играеха особено трудно. Постепенно нещата се объркаха. Незаслуженото отпадане от Шампионската лига срещу Манчестър Юнайтед (гол на Симеоне беше неправилно отменен) и промяната на съдбата ни в първенството доведе до ново уволнение. Отборът беше жертва на събитията, а атмосферата не беше никак добра. Това определено беше най-проблемният сезон откакто дойдох в Интер. Продължаващите промени не правиха играчите щастливи. Тогава ръководството даде шанс на Лучано Кастелини, който преди това беше треньор на вратарите. Той беше ценен от управата и играчите заради големите си човешки и технически качества. Но нещата не се подобриха. Дори напротив - изпаднахме в още по-голям безпорядък и нервност. Приключението на Ягуара, прякора, с който всички наричаха Кастелини, продължи само 4 срещи. Следващ рунд, ново уволнение. Така Рой Ходжсън се завърна за последните 4 мача. Той беше треньорът, който ни изведе до финал за Купата на УЕФА. Завършихме сезона слабо - на 8 място, 24 точки зад Милан, шампиона на Италия. Дори не се класирахме за европейските турнири, защото загубихме плейофа с Болоня. Това беше година с 4 треньора и един от най-мрачните ми моменти в Интер. Вината беше изцяло наша: не на лошо съдийство или лош късмет. Беше просто комбинация от много неща. Може би защото имаше прекалено голямо напрежение или съставът беше прекалено широк, а може би и заради честите треньорски промени. Факт е, че никой не можеше дори да си представи толкова слаб сезон. Но Морати, който обича изключително силно своя Интер, не се предаде. На следващия сезон той доведе най-успешния

треньор в последните години: Марчело Липи, бившият наставник на нашите традиционни съперници Ювентус.

За мен новата година започна с приятни новини. След една дългогодишна и многоуважавана кариера, посветена изцяло на Интер, Бепе Бергоми реши да окачи обувките на пирона. Заедно с обувките, "Чичото" остави и своята капитанска лента, справедливо и заслужено носена няколко сезона. С Бергоми напусна също и Джанлука Палиука, вратарят и друга голяма любов на Интер, който до това време беше втори капитан. Така останахме без нашите исторически лидери, без двамата най-опитни играчи, без два стълба на терена и извън него, без две велики личности и играчи. Тази година отборът беше доста млад и останаха малцина футболисти, които да са играли в Интер от известно време. Докосна ме честта да бъда новия капитан на Интер. Само на 26 се оказах с капитанската лента, част от една легендарна група, която включва имената на Бергоми, Бепе Барези, Алтобели, Бини, а преди време - Мацола, Факети, Пики и Меаца.

Това беше нещо невиджано никога досега - аржентинец да командва в Интер. За мен и до ден днешен е огромно задоволство. Дори днес, 10 години по-късно, да нося капитанската лента на Интер е безгранична чест: знаейки, че толкова дълго съм бил отправна точка за отбора, феновете и организацията ме кара да изпъча гърди от гордост. Още от самото начало, когато кацнах в Милано, имах чувства като интерист. Чувства, които с течение на годините нараснаха огромно: сега съм черно-син от глава до пети. Само за да имате представа, купих си черна кола, на която добавих синя лента, която минава около целия корпус и в която е вписан кръг с цифрата 4. У дома направих нещо подобно: плочките в банята ми са изцяло в цветовете на нерадзурите и естествено има мозайка, която оформя цифрата 4. Но подобни неща са само като идея, за да покажат, че тези цветове са вкоренени дълбоко в сърцето и душата ми и немога да живея без тях.

Повишението в капитан доведе до много промени в моята роля: всъщност, да носиш лентата означава доста повече отговорност. Означава да водя като лидер останалите и да бъда пример за своите съотборници, особено по-младите. Означава да демонстрирам сила, за да се чува гласа ми както от моите колеги, така и от противниците. Постепенно свиквах малко по малко и ставах все по-уверен. Бях на правилното място и това беше идеалната ситуация за мен.

Първият сезон с Липи започна както обикновено, с много фанфари. За останалите бяхме фаворити за Скудетото, имахме най-добрия треньор и отбора беше един от най-силните. Като прибавим това, че не се класирахме в Европа, оставаше ни да мислим само за лигата. Що се отнася до мен, още веднъж смених позицията си, както се случва постоянно в кариерата ми: трябваше да играя в дясно, в полузащитата и в схема 4-4-2. Първият мач протече чудесно - победа на Сан Сиро с 5:1 срещу Парма, водена от Буфон и Канаваро, с две попадения на Саморано и грандиозен гол на Виери. Бобо е изключително приятен човек (много пъти е помагал на фондацията ми) и въпреки слуховете около него, той дойде за да сформираме атомно нападение: с него бяха още Роналдо, Саморано, Баджо и Рекоба. Малко отбори в света можеха да се похвалят с подобен "взвод". Нещата, обаче, още веднъж започваха бавно да се влошават. Тимът беше разтресен от много случаи на контузии: за съжаление Роналдо пострада сериозно в 10тия кръг срещу Лече (който завърши 6:0 и отбелязах гол) и се завърна чак на края на сезона. Още доста играчи имаха физически проблеми. След няколко месеца отпаднахме от

борбата за Скудетото, а Лацио стана шампион. През Януари дойдоха нови играчи, за да подсилят отбора, всички на много високо ниво: Кларънс Сеедорф, Адриян Муту и Иван Кордоба. С последния, както вече се случи с Баджо и Саморано, постигнахме мигновено разбирателство. Спомням си, че отидохме с жена ми на летището да го посрещнем, заедно с бременната му съпруга, за да ни гостуват няколко дни в нашия дом в Комо. Иван и до днес е един от най-добрите ми приятели. Малцина са като него: сериозен, честен, искрен, трудолюбив. И е интелигент. Мисля, че сред всички сегашни играчи, той има най-голямо сърце за нашия отбор. Не е случайност, че е втори капитан, но заради неговата харизма, характер и спокойствие сякаш също носи лентата, заедно с мен. С Кордоба не само сме замесени в много битки на терена, но той е и мой партньор в различни хуманитарни инициативи. Споделяме едни и същи принципи и ценности: от тази идея се роди Фондация Колумбия. Това е проект, създаден в полза на децата в неравностойно положение в Колумбия, който управляваме заедно с жена му Мария.

Независимо от новите попълнения, ситуацията не се подобри много. С Марчело Липи, напълно уважавайки позицията му, имахме някои дискусии, както и различни противоречия. Той е велик треньор (биографията му говори сама за себе си), но може би когато дойде в Интер не се потопи изцяло в новата реалност. Може би беше все още прекалено привързан към стария си отбор и бившите му играчи, които ние виждахме като противници, които трябва да победим. В крайна сметка заехме 4-тото място със същия брой точки, колкото Парма. Спечелихме плейофа с гол на Саморано и две магически изпълнения на Баджо.

ГЛАВА 12

Има само Интер

"Спомняме си за адвоката Приско /той казва, че Серия А е в нашето ДНК, не купуваме шампионата и никога не са ни виждали в Серия Б/"
Елио "Има само Интер"

Интер е винаги единствен, откъснат от всичко и всички останали; винаги единствен в чувството си за уникалност, начин на мислене, действие, отношение към света.

Никога няма да се уморя да повтарям, с риск да стана банален: Интер е различно творение от всички останали отбори. В нашата ДНК може би има малка доза и от добро и лошо. Интер е гениален и безразсъден. Интер е страдащ. Интер е болка и екстаз. От Интер можеш да очакваш всичко, както и неговата пълна противоположност. Невъзможни победи и кънтящи загуби, преплитане от мачове на живота и други, невъобразимо безлични. Този фен на Интер беше привикнал към страданието, но никога не се предаваше, никога не напускате кораба, когато имахме нужда от него. Този фен на Интер винаги обичаше страстно, беше хронично. Той имаше характера на аржентинец. Беше лоялен, разпаден за добро или лошо. Той беше ведър, интелигентен и ироничен. Просто прочетете няколко блога из Интернет или книги, написани за страданието и великолепието на нашия възлюбен отбор. Да, защото е нужна доза ирония, за да викаш за Интер. Ние всички познаваме този велик Интелигент, без съмнение, той беше най-

истинското въплащение на черно-син фен: Пепино Приско.

Той беше един от най-обичаните в това велико семейство Интер.

За него имаше само Интер: "В Милано има само два отбора: Интер и Примаверата на Интер", така казваше. Другото му мото беше: "Интер се е родил от отцепените служители на Милан. Това показва колко далече можеш да стигнеш, започвайки от едно нищо." Или: "Когато се здрависвам с миланист, после си мия ръцете. Когато се здрависвам с Ювентинец, после си преброявам пръстите." Такъв беше Пепино Приско: неразделна част от Интер, човек (също така скиор, неговата друга страст), който живееше живота си в нюансите на Интер. Знаеше как да го направи, благодарение на вроденото си остроумие, заради което беше уважаван и обичан дори от опонентите си, с които се е шегувал.

Имах голямото щастие да го познавам: беше винаги много любезен, саркастичен, на разположение на всички, прекрасна личност с несравнима интелигентност и харизма. Спомням си, когато се запознахме, той винаги казваше: "Ти си мой човек, вярвам ти!"

След смъртта му, неговата ирония, обноски и компететност липсваха много, особено в трудните времена. Пепино със сигурност щеше да намери начин да неутрализира и най-тежките ситуации. Когато загубихме дербито срещу Милан с 6:0 през 2001, малцина имаха куража да се изправят пред камерите. Самият той чакаше през цялата година това дерби и можеше да приеме загуба от всеки, само не и от Милан. След края на сезона, въпреки ужасяващата загуба, все пак успяхме да изпреварим росонерите в класирането: бяхме пети, а те шести. Адвоката каза: "Сега разбирам защо феновете на Милан ме поздравяваха с 6 пръста, защото се озоваха на 6-та позиция."

Той почина през Декември същата година. Беше тъжен ден, както когато Джачинто ни напусна. Със смъртта на Приско, Интер загуби друга велика фигура в своята история, още една важна отправна точка. Липсва ни много. Хора като него са единствено добро за футбола. Той знаеше как да смекчи всяка ситуация, да се надсмее над противниците, без изобщо да изпада във вулгарности. Притежаваше уникална класа от несравним интелект. Остави огромна следа в Интер. Въпреки всичко, ние сме единствения отбор, който никога не е изпадал в Серия Б. И когато някой злорадства за нашите провали и трудните ни моменти, заслужава си да му припомним, че никога не сме били подпирани от непочтени действия и че каквото сме изградили в историята си е плод единствено на нашите усилия, без външна помощ или нещо подобно. "Серия А е в нашата ДНК", казваше Приско. Това се превърна в ключова фраза от химна на Интер, написан от Елио и изпят от Грациано Романи. Това е песен, която обобщава какво наистина означава Интер за феновете си, защото няма друг отбор като Интер, способен на всичко. Другите, оставаме ги да говорят. Те могат да се опитват да ни злепоставят по всякакъв начин, за да омаловажат стойността ни, да критикуват треньорите и играчите ни, но никога няма да успеят да опетнят нашата любов.

Защото за нас, за добро ило лошо, има само Интер!

На една стъпка от мечтата

Желанието ни за отмъщение и изкупуване на грешките не се случиха. Сезон 2000/2001 започна ужасно за нас, случи се нещо което щеше да се отрази върху целия ни сезон. Контузия на левия адуктор ме държа на скамейката през цялата подготовка. Четиридесет дни без футбол, за първи път ми се случи нещо подобно. Всичко тръгна ужасно от самото начало, квалификационният кръг на Шампионската лига, когато немислимото се случи: бяхме елиминирани от малко известният шведски отбор Хелзинборг, тим извън каймака на Европейския футбол. Едно от най-големите разочарования откакто бях в Интер: целта ни беше да спечелим мача с Парма и да покажем, че усилията ни не са били хвърлени на вятъра. Малко късмет, малко загуба на концентрация. Но тъмният период тъкмо започваше. В първия ден от първенството на Гранило срещу Реджина, нова загуба засили нещата. Много, много тежка загуба. Марчело Липи, повлиян от атмосферата се нахвърли върху играчите, заяви че повече не може да бъде начело на отбора. Няколко часа по-късно, раздялата беше факт. След малко повече от година, неговият романс с Интер беше на "крайната гара". На негово място дойде друг бивш играч на Ювентус, който имаше като опция пред себе си Интер: това беше Марко Тардели. В същото време, аз все още работех по моето възстановяване, опитвайки да ускоря процеса и да се върна на терена, колкото може по-бързо. Когато се възстанових, нещата продължиха да вървят на лошо. Това беше най-ужасният сезон в моята 15-годишна кариера в Интер. Отпадането в Шампионската лига, внезапната смяна на треньора: беше пълен безпорядък и кораба потъваше. Разбирателство между играчите и новия треньор никога не се зароди. Лично аз имах няколко проблема с Тардели: много дискусии, много спорове. Имахме различни виждания за футбола. Случва се, не може да се разбираш с всички. В този климат, не бяхме в мир и се намирахме в голям водовъртеж. Пораженията с 6:1 от Парма за купата, 6:0 от Милан в първенството, отпадането от Алавес в УЕФА и на всичко отгоре феновете протестираха. Парчетата бяха счупени и събирането им заедно щеше да е безполезно. Тежкият удар в дербито изглеждаше логичен, може да звучи като оправдание, но цялата година беше ужасна. Това продължи, като дори участвахме в епизод на насилие: коктейл Молотов бе хвърлен по нашия автобус на път за Сан Сиро, преди реванша с Парма за купата на Италия. Това бе най-слабият момент в целия сезон, появата на тъмнината. Загуби, слаби

мачове и отпадания, въпреки тях, никой не заслужава подобно нещо. Животите ни бяха в опасност, благодарение на маскирани псевдо фенове. Подът на автобуса гореше, последваха мигове на паника. Сериозна опасност бе надвиснала над нас, бяхме сухи и ако огъня бе стигнал до резервоара това щеше да бъде края за нас. Подобен инцидент стана няколко години по-късно, през 2006. Връщяхме се от Асколи, след като преди това бяхме отпаднали от Виляреал в Шампионската лига. Веднага след като пристигнахме на Малпенса, бяхме посрещнати от група хора, претендиращи че са фенове ни устроиха истинска засада. Умопомрачителни 15 минути. Колите ни бяха ритани, играчите бяха бутани, всякакъв вид злодеяния. Кристиано Дзанети беше ударен в гръб. Само намесата на полицията можеше да успокои всички. Само няколко пъти в живота ми съм се чувствал толкова уплашен. Подобни действия нямат нищо общо с футбола. Мисля че феновете имат правото да освиркват, дори да обиждат, когато нещата не стават по правилния начин. Но такива хулигански прояви нямат нищо общо със спорта. Моменти като тези от онзи сезон карат феновете да открият своите животински инстинкти, да се скрият зад разочарованието или дори по сериозни заболявания.

След трусове и загуби, завършихме сезона на пето място, с единственото успокоение че бяхме пред Милан в таблицата.

Но мъките, лично за мен продължиха цяло лято. От много време някой не беше предполагал, че ще напусна Интер и тогава под влиянието на офертите от Реал Мадрид и Манчестър Юнайтед, това се случи. Но те бяха много далеч. За 15 години на Сан Сиро, аз никога не съм искал да сменя атмосферата. Вероятно някои мислеха така - със сигурност не президента, нито директорите, защото не бяха говорили с мен на четири очи. Всичко си дойде на мястото, когато новия треньор подписа - Ектор Купер, аржентинец от Чабас, за който вестниците пишеха много, за неговите успехи през годините и за достигането на финал в ШЛ с Валенсия.

Пристигането на Купер веднага оправи ситуацията. В началото на лятото, той ме попита дали слуховете за моето напускане са истина, като още преди да му отговоря, той ми сподели че съм незаменима част от неговия проект, отборът, който беше планувал. Това беше достатъчно да забравя за изминалия сезон и да оставя всичко в миналото. И аз започнах сезона по-мотивиран от всякога. Купер демонстрира веднага своя опит и показа че е треньор с големи качества. Неговите тренировки: методите му бяха в стил "железният сержант". На терена, той бе непреклонен и изискваше изключителна дисциплина, а правилата му трябваше да се спазват непременно. Освен дисциплината, той въведе и страстта: преди всеки мач, той потупваше всеки един от нас и казваше на испански "Аз съм с

теб", думи които показваха колко е отдаден на каузата. При Купер, позицията ми на терена бе промена отново, върнах се на поста десен защитник, същата позиция на която дебютирах в Банфийлд. От моя гледна точка, това бе един от най-добрите ми сезони. В тази нова роля се чувствах чудесно, механизма в отбора се подобряваше след всеки изминал ден и излеждаше, че вървим към най-доброто. Дълго време бяхме на върха в класирането и след всеки изминал ден, мечтите за спечелване на Скудетото ставаха все по-реални. Дойде края и ние завършихме по познат на всички стил - "Pazza Inter". В тази връзка са нужни повече обяснения за мистерията, която стана на 5 Май. Или е нужно да търсим психологическите причини за поражението, мисля че е правилно да направя повече разяснения. Сезон 2001/2002 беше невротна илюзия. През онази година с пълна сила гордостта на всички интеристи се завърна. Борбата за Скудетото изглеждаше повече като формалност. Може и да беше достатъчно да победим Лацио в Рим в последния кръг, отбор който имаше правото да иска малко повече през този сезон в първенството. Надпреварата между нас и нашите опоненти, Рома и Ювентус, беше почти решена в предишния кръг. Имахме една точка преднина пред "бианконерите" и две пред "джалоросите". Моето мнение е че тази една точка можеше да е повече. Имахме шанса да играем мача в Рим със спечелена титла, в случай че нещата не се развият добре в последния кръг. Имам в предвид мача с Киево във Верона, 36-тия кръг от шампионата, когато завършихме 2:2, но съдията направи голяма грешка, неотсъждайки дузпа за нарушени срещу Роналдо. Тогава иммахме малки претенции (съдиите също могат да допуснат грешка, както и футболистите), но пет години по-късно, когато избухна скандала "Калчополи", съдията от мача с Киево, Масимо Де Санктис, бе един от най-замесените в системата, която години наред управляваше италианския футбол.

Това не може да ни служи като оправдание за загубата от Лацио, която ни коства титлата. Този момент, както и други от предишния сезон бяха мигове, които копаят света на футбола. Трябваше да чакаме години, за да се отървем от тази болест, която години наред ни пречеше и тормозеше.

В онзи 5 Май, всичко бе изписано и казано. Аз, като капитан на отбора, мога да кажа че излязохме да играем с голямо напрежение и уморени от психическа гледна точка. Всеки отбор имаше труден период през онзи сезон, за жалост нашия дойде в най-важния момент, когато щяхме да вземем нашите обещания за целия сезон. През цялата следваща седмица, не говорехме за този мач. Всеки един от нас осъзнаваше, че иммахме шанса да го направим, но може би несъзнателно голямото напрежение ни изигра лоша шега. Всичко се прекърши, когато Лацио вкараха своя втори гол и направиха резултата 2:2, както завърши и първата част. През второто полувреме, нещата се развалиха и нямаше как да ги оправим. Нашите глави и тела ни предадоха и нямаше какво да направим. Футболът е точно това. И загубите, също както победите са част от играта, чиято красота се крие в непредвидимостта. Загубата на мачове, които изглеждат спечелени. И този път беше

наш ред.

За светът на Интер, тази дата 5 май бе пречупването на дълго жадувана мечта. Може да си представите какво се случи. Бяхме близо до небето, но не можехме да го докоснем. Безгранична заблуда. След мача в съблекалнята не чувствахме, че летим. Имаше толкова много болка. Сълзи и гняв. Да се ядосваме и да се караме помежду си нямаше смисъл. От началото до края, ние бяхме архитектите на нашата загуба.

Да се възстановим беше много трудно, но в този момент се показва характера. Той се появява точно в такива моменти, при създаването на шампиони и при силните отбори.

"Никога не се предавай", песен която феновете пеят, винаги е била моето мото. Да хвърлим кърпите след загуба, щяха да покажат нашия страх. Голямата мечта се пречупи, но надеждата да вземем Скудетото все още не беше мъртва. Слава Богу, футболът винаги дава втори шанс.

Очаквахме още трудни моменти, но знаех че можем да го направим.

ГЛАВА 14

Капитан Пупи

Ако на терена нещата не вървяха, то в Аржентина ситуацията беше още по-лоша. Ужасната икономическа криза през 2001 удари моята родина. Сериозните дългове и обезценяването на песото създадоха много проблеми, много семейства бяха на ръба на пропастта. Аз и Паула гледахме без да можем да помогнем, видяхме ужасните кадри по телевизията. Беше пълен колапс, нямаше връщане назад. Помня това, че тогава всеки ден звънях на родителите ми, за да разбера какво се случваше в родината ми, където имаше много драматични моменти, докато ние живеехме "златен живот" в Италия. Загубите, елиминациите и слабия футбол неможеха да се мерят с болката, която изпитвах заради това бедствие, което гледах от безопасна позиция.

Всеки ден следях в Интернет разбиването на моята страна. Най-тежко бе положението на децата от бедните квартали. Една дозина деца починаха заради глад, инфекцирана храна, лоша хигиена, липса на лекарства и грижи.

Аз съм от беден квартал, но в детството ми не ми са липсвали нужните неща за добър живот. Дори във времената на диктаторството, положението не беше по-лошо от 2001 година. Магазините намаляваха, имаше постоянни размирици,

банковите сметки бяха замразени, мизерията и отчаянието беше навсякъде. В добавка на невъзможността да помогна, аз чувствах и голям гняв. Аржентина има много ресурси, човешки и материален и е една от главните износители на храна в историята. Тази криза превърна всичко в руини, разби всяка надежда.

В тези тъжни и мрачни времена, аз и Паула решихме да запретнем ръкави и да подобрим малко ситуацията. Опитът с "Биндум", асоциацията на Бепе Бергоми ни даде начален ход. Беше време да направим нещо за нашата страна, да предложим услугите си на нашите хора и особено на децата. Кризата стана причина за ускоряване на процеса. Сърцето ми се разкъсваше по време на това мъченичество, по-специално от снимките на децата. Беше време да създадем нещо, докато гледаме как децата остават без шанс за добро бъдеще. Подкрепата на жена ми бе много важна при взимането на решение и по-специално в избирането на пътя по който да вървим. Фактът, че бях известен футболист направи нещата доста по-лесни. Вярвам че всеки, особено ако може да разчита на популярна личност, има социална отговорност към мястото където живее или е израстнал.

Не беше трудно да превърнем идеите в действия, защото намерихме много приятели и познати, които бяха готови да подадат ръка. Името бе избрано по-рано, без никакви колебания: Фондация "Пупи". Пупи е моя прякор на терена и освен това е съкращение от "Por un por integrado" (да изградим детство).

От началото основните цели бяха ясни: Фондацията трябваше да задоволи основните нужди на децата, да им дадем храна, образование, да имат по-добра хигиена и да помогнем на техните семейства. Проблемите с които се сблъскахме тогава, не бяха свързани само с икономическата криза. Дискомфорта в някои квартали, особени в най-бедните в Буенос Айрес все още съществуваше. В градските региони на Аржентина имаше повече от 2 милиона и половина деца до 9-годишна възраст, 48 % от които живееха в пълна мизерия. Ланус бе именно една от тези зони, където проблема беше в своя връх. Заради това, ние решихме да насочим действията си главно към този квартал, специално в Траца, предградие на Remedios de Escalada, където по-голяма част от населението беше принудено да живее в бараки, без ни най-малка надежда за по-светло бъдеще. Миля след миля, навсякъде една голяма пустош. Зад Villa Fiorito, друг квартал се разпаднаше, място популярно с това, че родом от там е Диего Армандо Марadona. По-голяма част от децата израстнали в този квартал, трябваше да живеят сами, по своя съобразителност. Разбира се, не всички имат

късмета да се родят с хромозомите и таланта на Марадона. След като децата бяха изоставени, възрастните ги караха да продават наркотици или да просят. За да се преборят с глада, те често ровеха в боклука или в депата за отпадъци. Неприемливо положение, като от Средните Векове. Нашата фондация започна от там, между гънките на мизерията. Започнахме с 23 деца, най-нуждаещите се от социална помощ. Сега, аз и Паула сме осиновители на на 150 деца, Като цяло, фондацията е отговорна за над 1000 човека, включително и роднини на децата.

Всичко това стана възможно благодарение на моя тъст, Андрес Де Ла Фуенте, бивш професор в университет, който е и президент на фондацията.

Тъща ми, Моника Гиаколето, всъщност е психолог и играе много важна роля в организацията, особено в образователните програми. За много деца, организацията стана техен дом, безопасно място за прекарването на нощите и мирен живот, имат своите права, които по-рано са им липсвали.

Идеята на дома е да служи като убежище, безопасно място и здравословна среда. Връщайки се назад, когато работих като зидар, бях до баща ми в строителните обекти. Винаги виждам дом, който се полага на всеки човек. И фондацията сега е дом на толкова много деца, началната точка за по-добро бъдеще.

Всъщност, програмата беше само за гости, но по-късно разбрахме че децата живеят във нещо нереално. От Понеделник до Петък им осигурявахме безопасен живот, но през уикенда те се връщаха при техните семейства в тъжната реалност. Появи се идеята за разширяване на програмата, за членове на семейството, за да се борим с невежеството и бедността чрез пълна програма.

Много от децата нямаха представа от добра хигиена, не знаеха какво е душ, никога не бяха имали обяд или вечеря на маса. Първата стъпка бе да ги научим на основните хигиенични правила и да се погрижим за 75% от техните хранителни нужди, чрез обяд, лека следобедна закуска и вечеря, като за много от децата до тогава вечерята е била просто химера.

Програмите на фондацията бяха и са изучавани от много специалисти. Сутринта, всяко дете е взимано и отвеждано на детска градина или училище от автобус. В края на уроците, придружени от компанията, обядват и след това започват извънкласни занимания. С децата работят професионалисти в много различни области като музика, гимнастика, танци, дизайн, театър, плуване, ръгби и футбол, разбира се, благодарение на Интер Кампус и лятото те помагат на по-големите братя на нашите гости. Ръгбито е друг спорт, който е полезен от гледна точка на поведението. В Аржентина, това е схема за богатите и факта че нашите деца, които нямат нищо играят, означава че те са поставени наравно с другите и изключването им не е абсолютно. Всеки, който се нуждае от специални грижи и внимание, може да разчита на група от

образовани психолози, в устната оценка, психомоторна и психологическа.

Днес, в допълнение на родните домове, ние добавихме други три в близост до Траца, където се извършват други занимания, най-вече с членовете на семейството.

В една от тях, Микро-организация потърси жени, които да работят в техен шивашки цех, подготвени от нашата организация. Сега те са истински и добри шивачи, работници: получават заплата, научиха се, запознаха се с разписания, с подържането на машините и се научиха как да се държат с колегите си. Осигуряването на работа е друга наша основна цел. Чрез партньорството с различни компании, ние предлагаме курсове на родителите на децата от нашата фондация. Курсове за това как да отглеждат зеленчуци, съвети как да подобрят домове си със собствените си ръце. Втората къща служи като склад, а в третата се развива друга наша програма, наречена "Мама Amor", която помага на бременни жени и новородени. Целта на тази програма е да научи майките и бъдещите майки, как да се грижат за децата, чрез добра лична хигиена и готвене. И други, как да се научат да общуват с децата си и да играят с тях. Всяка жена може да разчита на добри медицински грижи, прегледи от гинеколог и акушер.

Най-голямата радост от тези 7 години на живот на нашия проект е да видиш прогреса на някои от тези деца. Много пристигнаха с редица проблеми и се възстановиха напълно благодарение на програмата, която им дава грижи и любов. Често отивам в Аржентина, за да прекарам малко време с моите деца. Когато Паула и аз пристигнем, винаги е голямо парти. Топлината, обичта, радостта на децата премахват границите. Искам да прекарвам свободното ми време с тях, да разбера за техния прогрес, само от присъствието ми, мога да бъда за тях източник на щастие и спокойствие. Когато ме видят, заобикалят ме и започват да ме прегръщат и скачат около мен, чувствам все едно съм техният капитан.

В тези години, имаме много прекрасни истории. Никога няма да забравя когато Мартин изтича, за да ме види и скандираше моето име, не много деца могат да преодолеят трагедията. Друга чудесна история е тази на Жизела. Тя дойде в организацията на четири години, нуждаеше се от социално подпомагане, тъй като бе умствено изостанала, същото заболяване като на майката и братята ѝ. За две години на търпение и грижи на детските психолози, Жизела успя да навакса, когато я записахме в началното училище, нейният коефициент на интелигентност бе в нормата. Тя беше дете, което бе свързано с неграмотността и социалното изключване. С пълна програма на възстановяване, тя стана малко момиче със същите възможности и мечти като останалите. Сега тя е в края на началното си образование, без дори да е повтаряла година.

А сега идва историята на Назарена, която четири години е била жертва на насилие от баща-алкохолик. Тя дойде при нас, когато бе на 5 години с много по-сериозни проблеми от другите. Благодарение на намесата на Фондацията, бащата беше прогонен от дома си. Сега тя живее с баба си и 7 години по-късно, тя вече е различен човек. Смее се, играе и се шегува. Тя има голяма нужда от хора които я разбират, играят с нея и я карат да се усмихва.

И накрая, историята на Дениз. Тя се присъедини към фондацията на четири години. Тя

неможеше да ходи, заради физическа деформация. Истинският проблем беше, че никой не я окуражаваше да ходи, никога не е имало човек до нея. За 12 месеца, два пъти седмично, тя получаваше помощ от специалисти физиотерапевти. Дълги упражнения, много работа и тя започна да показва голямо подобрение. Сега, на 9 години тя ходи перфектно.

Идеите на фондацията бързо запалиха моите съотборници. Трябва да благодаря още веднъж на Интер и моите приятели, които винаги подаваха ръка когато имаше нужда във всички наши благотворителности.

Един от първите разбрали колко важен е проекта бе моят приятел Иван Саморано. Всъщност, в Чили нещата не стояха добре по-това време, страната беше разкъсвана от икономическа криза и мизерия. Благодарение на неговата подкрепа, първата стъпка бе направена. Загубата от управляването на такава фондация е голяма, повече от 300 хиляди евро годишно, но въпреки трудностите продължихме да вярваме и да вървим по нашия път, защото намерихме добри хора, които непрестанно ни подкрепят. За самофинансирането, много идеи се въведоха, като много от тях бяха задействани от жена ми. Тя е непрестанна връзка с компанията чрез Интернет. Прекарва цели дни организирайки благотворителни събития, намирайки нови идеи да участват хора от света на спорта и развлеченията. Нейната страст към фотографията бе много важна. Издаваме календари, последният от тях със специалното участие на Паоло Малдини, капитанът на Милан и една много чувствителна личност.

Често се казва, че футбола е пълен с развалени деца, алчни хора които мислят само за пари и успехи. За мен, това не е така, а дори обратното, защото много от съотборниците ми са готови да помогнат по всякакъв начин. Една от най-успешните инициативи за набиране на средства, бе продаването на футболни фланелки през e-bay от моите съотборници и тези фланелки, които сме разменили след края на мачовете. Щедростта на италианците ме изненада много приятно: ако днес над 150 деца и техните семейства могат да се надяват за по-добро бъдеще, голяма част от това се дължи на италианците. Децата могат да бъдат спонсорирани и подпомогнати с даването на по-малко от едно евро на ден. С това те ще получат храна, образование, здраве и дрехи. Нашата фондация има девиз: "Никой не е толкова силен, че да върви сам, никой не е толкова слаб, че да не може да му се помогне".

Подкрепата на някои футболисти не свършва само с продажбата на фланелки. Много имат участие в събития, които организираме през годината. По Коледа, когато в Аржентина е горещо, стана традиция да организираме благотворителен мач в Буенос Айрес на митингия стадион "La Bombonera", домът на Бока Хуниорс. Шампиони от вчера и днес, настоящи и бивши съотборници продължават да ме подкрепят. И винаги е празнество: да играеш и да знаеш, че това ще доведе само до добро е невероятно чувство, да знам че нашето представление ще бъде от полза за някое дете е безценно.

Повтарям, нищо не е по-красиво от това да бъдеш полезен за другите. Правим и концерти,

благодарение на много изпълнители. Най-простия пример е изданието на Stelle and Pupi, DVD което съдържа няколко скеча направени от мен и хора като Ligabue (един от музикалните ми идоли), Aldo, Giovanni, and Giacomo, Ale and Franz, група Gialappa и със специалното участие на моят много добър приятел - Роберто Баджо.

Благодарение на тях и привързаността на много фенове, които подкрепят фондацията (не само интеристи), днес децата в Ланус могат да вярват в един добър утрешен ден. Чувствам се отговорен за тяхното бъдеще и искам да продължа сътрудничеството си с хората, по-специално с жена ми, която е глава на компанията и всеки ден е с мен, за да осъществяваме тази мечта. Когато през 2005 година, община Милано ме награди с Ambrogino d'oro, една от най-важните награди на града, за моето действие с организацията, за мен това беше все едно съм спечелил Златната топка. Тя е по-скоро стимул да продължа и признание за усилията ми през изминалите години. Но ние не сме в началото на това пътешествие: нашите деца са нашето бъдеще и тяхната вяра за добро бъдеще основно зависи от нас.

ГЛАВА 15

Аз съм Интерист!

Да съберем парчетата след 5 Май не беше лесно. Дори световното първенство в Корея и Япония през 2002 година, не успя да изтрие спомените от нашата загуба в първенството. И през Август, малко преди началото на новия сезон станаха много проблеми. Роналдо, най-обичания от феновете футболист, реши да продължи кариерата си на друго място, предпочитайки да играе в Испания с фланелката на Реал Мадрид. Никога не споделих неговия избор, нито мотивите заради които напусна Милано, като се появиха слухове че напуска заради конфликт с Ектор Купер. Казах го преди и го казвам и сега: Рони е един от най-великите футболисти в историята на футбола, може би най-добрия футболист с който съм имал честа да играя, но в този момент Масимо Морати и милионите фенове на Интер, които го бяха избрали за свой идол, чакаха и страдаха с него по време на двете сериозни контузии, които го сполетяха. След неговите тежки изпитания, му дадох капитанската лента, за да знае че отбора го подкрепя и да разбере колко важен бе той за нас. Това не беше достатъчно. Но футбола е като колело: играчи, директори, президенти и треньори се сменяват непрекъснато, но цветовете на клуба остават.

През втората година под ръководството на Ектор Купер, аржентинската колония в Интер се разрастна. Освен мен, Нелсон Вивас, Андрес Гулимпьетро и Матиас Алмейда, дойдоха и Кили Гонзалес, Ернан Креспо,

а по време на сезона и великия нападател Габриел Батистута. Дори без Роналдо, нашият най-добър играч, Интер имаше перспективи за добър сезон, но отново дойдоха разочарования в Шампионската лига.

Спомените са още болезнени. След 25 години, Интер успя да стигне полуфинал в най-престижния турнир в Европа. Жребия в урната, обаче беше много зловещ: Интер - Милан, предизвикателство, което и двата отбора биха искали да подминат. В дните преди мача не говорехме много за него. От друга страна, това беше първото Евро-дерби в историята. Лесно е да си представите напрежението и безпокойството, което беше обхванало отбора в дните преди мача. Дербито, принципно е необикновен сблъсък, най-страховития и същевременно най-вълнуващия. Интер и Милан не са просто това Милански отбора, те са два различни стила и различни философии. Но аз винаги съм уважавал "братовчедите" и много от техните играчи. На първо място, Паоло Малдини, който според мен е един от най-великите на всички времена. До този тогава, дербито винаги е било битка за превъзходство в Милано, но през Май 2003, се превърна в нещо още по-значимо. Европа бе на дневен ред, а Милано стана столица на континенталния футбол: не беше просто някакво дерби, беше дербито на Европа.

Първата среща завърши 0-0. По няколко шанса и за двата отбора и резултат добър за нас, тъй като на хартия ние бяхме гости. Нещата обаче не бяха толкова лесни, колкото изглеждаха на пръв поглед. Отново бе седмица изпълнена със страст. Всички по улиците говориха за този мач, също така и радиото, вестниците и телевизията. Беше достатъчно да бием с 1-0, за да превърнем мечтата в реалност и да летим за Манчестър за финала в ШЛ. Помня, че онази нощ на "Сан Сиро" бе лудница. Нямаше свободни места на трибуните, всеки ъгъл бе пълен и разбира се "Курва Норд", синьо-черните цветове се виждаха. И също като първата среща, мача беше много равностоен, но в края на първата част дойде студения душ: Шевченко се измъкна от Кордоба и надигра Толдо. И в този момент, за да се класираме, трябваше да вкараме 2 гола. През втората част, вложихме всичко от нашите души и може би нещо повече. И благодарение на нашите фенове, осем минути преди края на мача, ние изравнихме с гол на Мартинс. Последните минути на мача изиграхме с високо ниво на адреналин. Ситуацията бе в полза на Милан, а освен това и времето изтичаше. Никога няма да забравя финалните атаки, целият стадион бе на крака искайки Интер да вкара топката в мрежата. Една добра ситуация имаше пред Калон в продължението, но Абиати, вратаря на Милан, направи голямо чудо и разби нашите мечти. Последният съдийски сигнал бе края на нашите надежди. След края на мача, бяхме унищожени. Физически и психологически. Имах толкова гняв в себе си и бях толкова безсилен, че не можех да задържа

сълзите си. Плаках като дете. Бях обезкуражен. Отпадане без да загубим от Милан на полуфинал в Шампионската лига. Не мога да преценя, дали това беше по-тежко дори от загубата на 5 Май 2002. От моя гледна точка, заслужавахме да сме на върха.

Следващата година беше преходна за нас. След 6 мача, Ектор Купер, човекът който ни изкара до шанса за триумф в Серия А и Шампионската Лига, беше уволнен. Не направихме добър старт на сезона и Масимо Морати реши, че промяната ще се отрази добре на отбора. Алберто Дзакерони дойде: деклариран Интерист и човек извел Милан до Скудетото през 1999. Треньора имаше малко време да въведе своя стил и тактики. Фактът бе, че онзи сезон не бе много добър за нас, тъй като отпаднахме от ШЛ, а след това ни елиминираха и от купата на УЕФА. Завършихме четвърти и това означаваше, че ще мерим сили с други велики отбори в Европа.

През сезон 2004/2005, ново колело се завъртя за нас, което имаше за цел да ни донесе титлата. Роберто Манчини седна на скамейката, невероятен бивш футболист, който бях срещал няколко пъти на терена, включително на финала през 1998 в турнира за Купата на УЕФА. Аржентинската колония, въпреки загубата на някои "парчета", продължи да се разраства. Първо дойде Круз, мой съотборник от Банфилд, Гонзалес, после Верон и най-накрая Ел Кучу Естебан Камбиасо.

Първите две години с Манчини бяха като време за сработване. Отборът бе в революция на формацията и начина на игра. Започнахме с различни резултати, но завоюването на Купата на Италия срещу Рома, отбор който през следващите години щеше да ни бъде основен конкурент, бе първата стъпка в изграждането на шампионски отбор. В Европа обаче, нещата не вървяха толкова добре. Съдбата ни изправи пред ново Дерби в ШЛ срещу Милан. Шанс за реванш след нелепата 2003 година. За съжаление, нещата тръгнаха зле и паднахме с 2-0 в първия мач. Реванша се игра само няколко минути, след като наши фенове хвърлиха бомбички на стадиона. Не мога да опростя тази ситуация, но тяхната страст мина своя лимит. Но, на тях им бяха нужни няколко месеца за да съберат парчетата от пъзела.

Следващата година беше повратната точка. Не само за Интер, но и за италианския футбол. Ветровете се промениха завинаги. Още под ръководството на Манчини, дойде нов триумф за Купата на Италия, отново срещу Рома. Но по-важното е че това не беше сигнал за пределите на миналото. През лятото на 2006, всички възли бяха разплетени. През първите ми 12 години в Интер бях спечелил 1 Купа на УЕФА и 2 купи на Италия. Това не бе много, но почувствах че ми липсват няколко Скудета, помислих си че ако всичко е било по правилата, тези купи можеха да са във витрината на Интер. Лятото беше много горещо, не само заради триумфа на Италия на Световното през 2006. Това бе и преход между миналото и настоящето. Когато чуя, че Калчополи е измислица,

скалъпена от Интер, се смее. Хората замесени в скандала, знаят че това не е така. Има тестове, факти и разследвания, които разкриват всичко.

Беше много тежко за нас, за феновете на Интер, да издържим години с измами, уговорени мачове и подмятания на феновете на другите отбори от типа: "Никога няма да спечелите". Нещата се промениха дръстично само няколко месеца по-късно. И истината, за някои много трудна за приемане, най-после излезна пред света. "Системата" ни изключваше години наред. Не може да се каже, че имаше грешки от наша страна, всъщност, тези грешки бяха манипулирани от контекста.

Футболът, както написах, е като едно въртящо се колело. Винаги съм вярвал в това, че рано или късно, нашето време ще дойде. Скудетото от 2006 ни беше връчено, като компенсация за всички откраднати през изминалите години.

Нищо повече. Ние само изпълнихме нашия дълг. Определено не беше наша вината, ако двата отбора пред нас бяха наказани. Много критици и журналисти, осъдиха решението на Морати да приеме титлата. Разбира се, не беше същото като да празнуваме на терена с феновете. Но защо трябва да не я приемем? Нямахме какво да крием, бяхме чисти. Бяхме горди Интеристи. И прилагателното има по-голяма стойност от хиляди думи.

ГЛАВА 16

Италианец от Аржентина, аржентинец от Италия

Бях като емигрант, който все едно се завръща. В Италия намерих своя втори дом, който моите прародители бяха напуснали преди много години.

Може би, поради това аз никога няма да се преместя и точно сега, нямам никакъв интерес да направя подобно нещо. Италия е страна, която ми е дала толкова много, която ме прие когато бях непознат и ми позволи да стана истински футболист. Никога няма да забравя моите корени и родната ми страна, но след 15 години живот тук, се чувствам като истински италианец. Децата ми, Сол и Игнасио са родени в Италия, а и моята любов с Паула "израстна" в тази страна. Също така съм влюбен в Комо и езерото, което се намира там. Обичам италианската храна и често ме наричат Саверио вместо Хавиер, тъй като моето име не е лесно за произнасяне и малко може би защото сега съм италианец във всички аспекти.

Интер винаги е бил критикуван, заради това че има много чужденци в състава си. Но ако се замислят ще видят, че последните имена в последните години като Санети, Камбиасо, Бурдисо, Креспо, Солари.... са родени в Аржентина, но са с италиански корени. Местни, както се казва.

Заради нашите хромозоми се адаптираме толкова добре към живота в Италия и Серия А. Да

бъдеш в Италия за нас е като да си у дома, дори и нашата родна страна да ни липсва толкова много. В Интер имах щастието да играя с голям брой мои сънародници. "Аржентинската колония", както много я наричат, има важна роля в последните няколко сезона. Но никога не сме били "клан". Хората понякога говорят, че нашата съблекалня е разделена на няколко групички, но това е далеч от истината. Това е като историята за съперничеството между Аржентина и Бразилия. Това съперничество наистина съществува, но само когато националните ни отбори се срещнат. С бразилските ми съотборници винаги съм имал прекрасни взаимоотношения. Бях добър приятел с Роберто Карлош, той е много добър и земен човек. Винаги бе усмихнат и мислеше положително. Забелязвам същото нещо всеки ден при Майкон и Жулио Сезар, с тях винаги е забавно.

Ние аржентиците винаги създаваме връзки. Прекарваме дорбе времето си свирейки на китара, като Бурдисо, Валтер Самуел и аз. Това е начин да се отървеш от напрежението преди мачове. Наистина се забавлявам свирейки и пеейки песни на Лигабу, един от моите любими музиканти, заедно с Лаура Паусини, Ерос Рамацоти и Los Píojos, една от най-важните аржентински рок банди. Музиката винаги е била част от живота ми. За щастие, аз също пея и когато трябва да го правя, не се притеснявам. Например като PAZZA INTER, песента превърнала се като химн за този отбор, свири на Сан Сиро като излизаме на стадиона и когато се прибираме. Да я пея бе един страхотен момент и натрупах доста опит. Както и да е, никога няма да забравя дуета с Мина, кралицата на италианската музика. Бях избран за мъжкия глас на "Parole, Parole", въпреки че имаше други кандидати като Антонио Бандерас например.

За съжаление не записахме песента, но този момент е един от най-добрите ми спомени. Друг ритуал за нас аржентиците е да пием mate (традиционна южноамериканска напитка). Напитката се приготвя от йерба, билка която се отглежда само в Южна Америка, слага се в чаша и се добавят гореща вода и захар. В Аржентина това е традиция, също както и месото на грил. Свинско, пригответо на барбекю е нашият специалитет. Принципно, готвим цяла вечер със семействата си или със съотборниците. Често правим барбекю и каним целия отбор, включително и президента. Майстори на скарата са Валтер Самуел и Николас Бурдисо, железни защитници на полето, но и страхотни готвачи. Барбекютото може да се използва и за сплотяване на отбора, да празнуваме победа или да забравим по-бързо загуба. Силата на отбора може да се види в тези дребни неща извън футбола. Във всички части на групата. Хармонията между играчи, треньори и президент е гаранция за успехи.

В последните години, в Интер има добър колектив, където индивидуализма е в средата на нещата, единственото нещо което е важно. Казват, че във футбола вече няма символи. Може би е вярно донякъде, но има няколко играча, които са привързани към фланелката на отбора си. Но ако се замислиш за големите отбори, всички те могат да разчитат на лидер, капитан който оставя душата си на терена за отбора, който защитава от години. Паоло Малдини за Милан, Алесандро Дел Пиеро за Ювентус, двама

големи играчи и необикновенни хора, оставяйки настрана съперничеството на терена, аз винаги съм ги уважавал. Никога не съм искал да празнувам подобни неща, но нямам избор, годините ме превърнаха в символа на Интер. Също така Масимо Морати ме определи за такъв и да го чуя от него е наистина голяма радост. Може би, когато минах Джачинто Факети по брой участия с екипа на Интер и станах втори в тази престижна класация след Бепе Бергоми, наистина разбрах какво означава да си символ на своя отбор.

Да надминеш легенда като Факети, човекът който най-много от всеки друг носеше духа на Интер в себе си е нещо невероятно. Никои не вярваше че ще постигна и половината от това, когато пристигнах в Италия. Въпреки че стигнах далеч, все още не мисля да спирам. Често ме питат за тайната ми, която ме поддържа в такава форма на тези години. Моят отговор винаги е бил един и същ: няма такава тайна. Трябва да благодаря на природата, че ми е дала такава тяло, въпреки че някои казваха: момчето е твърдо слабо за да играе. А сега живея живота си като атлет, здрав и без контузии. Никога не се отпускам. Винаги тренирам напълно сериозно и давам всичко от себе си, за това нямам и контузии. За мен, след толкова години на футболния терен, още е удоволствие да играя. Забавлявам се точно както в началото. Мисля, че това е още един основен фактор. С времето, разбира се, научих да управлявам тялото си по-добре, да разпределям силите си по-добре отколкото когато бях на 20.

Сега на 35, още играя на пълни обороти всеки мач, дори когато трябва да пътувам за мачове на моята Аржентина. В самолета заспивам още преди да сме излетяли. Това е начин да спестя време. И сега с малки деца, които винаги се движат, подържам формата си тичайки след тях през лятото: чудесно занимание. Много хора ме наричат "робот", аз просто вярвам в това, че мога добре да използвам дарбите си. Вярвам в това, че донякъде мога да бъда пример за поддръжане на младите. Само с талант неможеш да отидеш никъде, ако към него не добавиш здрава работа и воля. Харесва ми да бъда около децата си и съм удовлетворен от факта, че някои от по-младите ми съотборници ме питат за съвети, все едно съм техен по-голям брат. В Интер, има много играчи, които наследиха доста неща от мен. Моят приятел Естебан Камбиасо е виждан от всички като капитана на бъдещето: той има нужните способности, невероятен играч и добър човек. Надявам се, че и Давиде Сантон ще може да стори това. Не искам да "дърпам дявола за опашката", но ако продължава в същия дух, ще направи невероятни неща. Поне до 2011, моите наследници ще трябва да почакаат. Не си и помислям да се откажа сега, когато Интер започна да печели. И като цяло не се чувствам задоволен, въпреки рекордите които подобрих в последните години. Чувствам, че мога да дам още много на тази фланелка. Когато репортер попита дали Камбиасо ще бъде капитан на Интер през 2014, когато свършва договора му с Интер, Кучу отговори: "Не, защото през 2014 Хавиер Санети още ще бъде на терена". Кой знае дали не е прав.

ГЛАВА 17

La Seleccion

Никога не почувствах в тежест пътуванията ми по целия свят с фланелката на Аржентина. В Италия съм от 15 години, но очарованието на страста, никога не успях да и устоя: затова продължавам да пътувам и да давам своя принос. Това е дейност, която не ме кара да се чувствам уморен, въпреки че вече не съм малко дете. Моят любов и страст към "Албиселесте" е същата каквато бе преди години. Нищо не се е променило: за всеки играч е голяма чест да защитава цветовете на своята страна, без значение дали е в своите 20 или 30 години.

Бях голям късметлия да попадна в националния отбор в ранна възраст. Когато бях на 20, направих своя дебют: Даниел Пасарела ме повика за приятелски мач с Чили в Сантяго, няколко месеца след моя дебют в Аржентинската Примера Дивисион с екипа на Банфийлд. Отборът се нуждаеше от възстановяване след разочароващото световно в САЩ през 94-та, турнирът който "маркира края на линията" за Диего Армандо Марадона. Имахме страхотен старт: победа с 3-0 за нас. Кой би си помислил че моето приключение продължава 15 години. Всъщност мисля, че най-хубавото тепърва предстои. Искам да отида и да сбъдна една от последните ми мечти като футболист: да играя на Световното в Южна Африка през 2010. Тогава ще бъда почти на 37 години, но мисля че има с какво да помогна. Все още трябва да лекувам няколко рани. Толкова далеч съм в своята кариера, а не съм спечелил титла с националния отбор. Почти успях на няколко пъти, но никога не се качих на най-голямото стъпало.

Погледнато от друга страна, изпитал съм голяма наслада в мачовете с екипа на Аржентина. Години наред бях капитан и от скоро държа рекорда за най-много мачове за страната ми, 129 в момента (надявам се да станат повече). Когато погледна в тази специална класация ме побиват тръпки. Зад мен са истински суперзвезди като: Аяла, Симеоне, Ружери, Батистута, Марадона, Ортега, Пасарела... Много се гордея с този рекорд, да бъда част от историята на моя национален отбор. Само за това, въпреки че не съм играл много в Аржентинската лига, се превръщам в символ в моята родина. Както и да е, надявам се моето влияние да не бъде само на терена, но и извън него. Никога не съм се интересувал от идолизирането специално в спорта: Бих искал моите сънародници да разберат колко съм привързан към родината си, въпреки че съм далеч от нея.

Моето първо голямо приключение с националния отбор, след дебютът в Сантяго, бе през Юли и Август 1996 година, когато олимпийските игри бяха в Сидни. С отбора до 23 години воден от Пасарела, изпитахме голяма радост, въпреки че златото ни се измъкна. Но това приключение остава в моето сърце. Това беше единствената ми поява на Олимпийски игри, турнир различен от всички останали. Атлети от цял свят са се събрали в празнична и братска атмосфера, това е специално чувство. Години наред Аржентина не бе успявала да вземе медал, последно това бе станало през 1928, когато отбора се бе качил на

втората стълбичка на подиума. Имаше толкова много очаквания към нас, защото притежавахме отбор, който можеше да извърви целия път. Пасарела изгради млад отбор, както е по условие, който обаче включваше футболисти със солиден опит. Те бяха тези, които трябваше да се превърнат в гръбнака на отбора години по късно. Сред моите съотборници бяха хора, които ме последваха години по-късно в Интер: Диего Симеоне, Креспо и Алмейда, но и много които опитаха вкуса на Серия А: Лопез, Сенсини, Ортега и Аяла.

Всички очакваха финал Аржентина - Бразилия, отбор притежаващ Роналдо, Роберто Карлош, Бебето и Жуниньо. Но за голяма изненада, Нигерия отстрани Селесао на полуфиналите. Ние се справихме с Португалия - 2:0 с голове на Креспо. И така финала бе ясен, Аржентина срещу Нигерия. Имаше много бъдещи играчи на Интер на терена. Освен мен, Алмейда, Симеоне и Креспо, в игра бяха и нигерийците Нванкво Кану и Тарибо Уест. Първият дойде в Интер веднага след края на мача, вторият дойде с цел подновяване на защитата (също донесе със себе си много забава, Тарбио бе митична фигура) в ерата на Джиджи Симони. Това бе много вълнуващ мач. Ние поведохме с гол на Лопез, но те изравниха с гол на Бабаяро. Дори излезнаха напред, но Креспо отново възстанови равенството. До края на срещата оставаха секунди и никой не виждаше как някой ще вкара и победи. Но в края, гол на Амунике ни прати на второ място. Сребърният медал бе исторически, медал липсвал 68 години.

Не бяхме много успешни дори и през 2004, в турнира Копа Америка в Лима, Перу срещу нашите големи опоненти Бразилия. Още веднъж, сблъсък между нерадзури. В този случай, мой съотборник в Интер се пошегува в края. Става въпрос за Адриано, който вкара в 93-тата минута за 2:2, докато ние мислехме вече за много сладкия успех. Този гол преобърна всичко: за нас това бе лош удар, за Бразилия прилив на енергия. Лотарията на дузпите още веднъж ми донесе лошото. Също като през 1997 година, при загубата с дузпи от Шалке 04. Бразилците не пропуснаха от бялата точка, а Жулио Сезар, също мой бъдещ съотборник спаси още първата дузпа на Д'Алесандро и това доведе до наша загуба. Друга мечта се разруши, когато най-малко очаквах.

Копа Америка и Олимпийските игри за престижни турнири, но мечтата на всеки футболист е Световното първенство. Няма друго състезание, което да притежава същия заряд. Олимпийските игри са с уникална атмосфера, защото са символ на истинския спорт. Копа Америка е много емоционален местен турнир, винаги е много оспорван, но Световното е от друг калибър. Да играеш на шампионата на планетата е кулминацията на мечтата ти от детството, върха на кариерата на един футболист. Възможността пред мен дойде през 1998 във Франция. Бях малко превъзбуден от спечелената купа на Уефа с Интер няколко месеца по-рано. Първото Световно след Марadona. Ние бяхме определяни като един от фаворитите за спечелването на трофея. Състава бе почти същия, който спечели сребърните медали на Олимпийските игри с допълнението на звезди като Батистута и Верон (играчи също играли за Интер). Старта на това приключение бе добър. В трите мача в груповата

фаза надделяхме над Ямайка, Япония и Хърватия. Но на 1/8 финалите, трябва да се изправим срещу съперник, който бихме предпочели да прескочим: Англия.

Дванадесет години след "Божията ръка", един от най-великите мачове в историята на футбола, ние бяхме там, за да се справим с английски съперник. Разбира се, времената се променят, спомена от онази среща бе отшумял. Но съперничеството бе непроменено и за много от нас, които бяхме деца през 1986, този мач с Англия бе с главно М. Дни наред се говореше за отмъщение, британците искаха да си върнат за мача в Мексико, а ние искахме да покажем, че това което стана 12 години по-рано не бе плод на късмет и случайност. На терена имаше истинска битка. Поведохме с гол на Батистута от дузпа, а Шиърър отново от 11 метров наказателен удар и Оуен обърна мача в полза на Англия. Тогава нашата мечта стана реалност. В 45-тата минута, съдията отсъди нарушение в ъгъла на наказателното поле. Вместо да шутира, Верон изненада всички и центрира топката към мен. Спрях си топката с десния крак и с левия я прокарах в мрежата на Сиймън. Това бе един от най-важните ми голове в цялата ми футболна кариера, разбира се няма място за сравнение с този на Марадона през '86-та, но това попадение ни върна в мача и на пътя към победата. Спомням си последвалото празнуване на гола. Не разбрах какво става, докато всички не наскачаха върху мен. Лежах на земята, потрупан. Докато моите съотборници ме поздравяваха, на трибуните се вееха синьо-белите знамена на Аржентина, а коментаторите сигурно бяха полудели, спазвайки ритуала викайки Гоооооооол... Резултата остана 2-2 до края на мача. Въпреки червения картон на Бекъм, заради реакцията си при фаул извършен от Симеоне, Англия успя да задържи резултата и се стигна до дузпи. Още веднъж съдбата на мой отбор щеше да се реши от 11 метрови наказателни удари. Но този път, след много нещастия късмета ни се усмихна. Дванадесет години по-късно, Аржентина отново победи Англия на Световното, също както през юни 1986. След този момент, ние помислихме че можем да се класираме на финал. За съжаление, ние излязохме в мача с Холандия твърде изтощени от голямата битка с Англия. В този момент, отново късмета не бе с нас, голът бе вкаран в края на мача: красиво попадение на Денис Бергкамп (много ще го помнят също като играч на Интер) и 2-1 за тях.

Четири години по-късно в Корея и Япония, ние отново бяхме сред фаворитите. Но нещата нямаше как да се развият по-лошо. Бяхме елиминирани още в групите, този път със загуба от Англия. Съдбата ни прати в много тежка група, наричана от някои "групата на смъртта". Освен ние, в групата бяха отборите на Англия, Швеция и Нигерия. Започнахме добре побеждавайки Нигерия, отмъстихме за загубата на Олимпийския турнир, но във втория мач загубихме от Англия с гол на Бекъм. В последния мач срещу Швеция, решаваща среща, ние стигнахме само до равенство. Толкова малко не стигна да се класираме и завръщане у дома, това бе от онези чувства на разочарование примесени с отчаяние.

И така чаках още четири години. Но докато чаках, получих един голям шамар по врата, честно казано не бе голяма изненада. По това време знаех че не съм в много добри отношения с Хосе Пекерман, треньорът по това време. Името ми не бе в списъка. Всъщност, онова лято бе доста противоречиво за мен: от една страна моят Интер най-после получи възмездие, от друга страна изключването ми от националния отбор. След световното,

Пекерман бе уволнен, а на негово място дойде Алфио Базиле и моето приключение отново започна.

Сега целта ми е да играя на друго световно първенство и да се опитам да го спечеля, така че да забравя всички разочарования от миналото. Сега Диего Армандо Марадона, абсолютен идол, ни води. За нас аржентинците, той винаги ще бъде митична фигура, но вече показва класа и като треньор. Разбрах че той е много приветлив и спокоен човек, треньор с ясни идеи, който знае какво иска.

С него на пейката и с гения Лео Меси на терена, имаме всичко необходимо за да стигнем далеч.

ГЛАВА 18

Капитан на 100 годишна история

"Те избрах за нас цветовете на небето и ноща. Изминаха 100 години и им благодарим отново за основаването на футболен клуб Интернационале Милано. Беше вечерта на 9 март 1908 с около 40 човека: сега сме милиони. Те се събраха в сърцето на Милано, ресторант "Часовника". Бяха мотивирни и имаха мечта: да дадат шанс на италиански и чуждестранни играчи да играят под един общ флаг на нерадзурите. Сто години изминаха от тази вечер, сто години на красота и страст, сто години на очаквания, фантазия, сто години на предизвикателства, успехи и гордост, много гордост. Това е ноща на спомените, ноща на бъдещето, която обединява шампионите днес и утре. Това е ноща за която винаги ще мечтаем, 9 март 1908, подарък към нашите деца. Това е ноща на всички фенове на Интер, и млади, и стари, близки и далечни. За 100 години повече, за 100 години на емоции, за 100 години Solo Inter."

Все още ме побиват тръпки, когато чуя думите на Джанфеличе Факети, син на великия Джачинто, казани на Сан Сиро по време на церемонията по случай юбилея. Имах късмета да съм свидетел на това празненство и като капитан да се насладя на този запомнящ се момент. Няма да забравя никога тази вечер. Завинаги ще остане в моето сърце, един от най-милите ми спомени.

Когато стъпих на терена за да поздравя феновете, заедно с много други велики играчи, спечелили много с Интер, аз се почувствах като изгубен куршум в галактиката на Интер, все едно бях в море от хора чакащи да отпразнуват този уникален момент и незаменим момент с нас. Повече от 80 хиляди души дойдоха от всички краища на Италия (може би е имало и от чужбина), за да изкрещят на света тяхната вяра, да бъдат с голямото семейство на Интер и да се впишат в историята. Това бе

един от онези моменти, в които
разбрах какво означава да носиш лентата, да бъдеш капитан на един от най-добрите отбори в
света. Сериозна отговорност, но освен
това и голяма чест и привилегия, дадена само на избрани. Съдбата има своята собствена
логика, не мисля че бе проста случайност
че аз бях капитан на тази годишнина, аржентинец, чужденец. В цялото име на отбора -
Интернационале, е написана философията на
отбора, отбор без граници, в който трябва да играят заедно италианци и чужденци под знамето
на Интер.

Тази нощ е бегъл спомен от миналото. Видях как историята минава пред очите ми. На Сан Сиро
дойдоха дузина бивши играчи и съотборници,
все митични фигури. Сред тях бе и Лотар Матеус. Вече бях имал шанса да говоря с него няколко
години преди това на парти организирано
от ФИФА за годишнината на асоциацията, но срещата ни на Сан Сиро бе специална. Нашите
роли бяха обърнати, сега той бе зрител, а аз
главният герой. Странно и вълнуващо чувство ме обзе докато се ръкостисках с великите
играчи от миналото, които ни правеха комплименти
и казваха да дадем всичко за Интер. Това бе и една добра възможност да се съберем отново
със стари приятели, които през годините са се
превърнали в част от историята на Интер. Символите на Гранде Интер - Мацола, Корсо, Бургнич
и много други - тези които се бяха изправили
срещу Индепендиенте през 60-те, германците играли през 80-те и 90-те Румениге, Клинсман и
Бреме. Бях като изгубен сред тези легенди.
За мен бе голяма чест да се видя отново с Баджо, Саморано и други бивши съотборници от
Берти до Палиука. Бе голямо обединение на голямото
синьо-черно семейство, всички дошли за една вечер, за да си припомнят старата страст.

Заедно с празненствата свързани с годишнината, аз сбъднах още една своя мечта: да се срещна
с Папата. За католик какъвто съм и аз, това бе
много докосващ сърцето момент, който бяха чакал от години и се сбъдна в един от най-
щастливите периоди в моята кариера и в историята на
Интер. Това се случи при наше посещение в Рим за мач за купата на Италия. Като капитан, имах
честта да връча на Папата фланелка на която
отзад пишеше Бенедикт XVI. Това бе много емоционален момент, като никоой друг.

Тази година бе специална, защото ние спечелихме първото си скудето на терена. Скандалът
Калчополи промени италианския футбол. С Ювентус
в Серия Б и Милан, които бяха наказани с 8 точки, всички виждаха Интер като големия фаворит.
Всъщност не само заради предимството, а просто
ние бяхме готови да спечелим скудетото. През лятото, отбора бе подсилен с големи шампиони
като Златан Ибрахимович, Патрик Виейра, Майкон,
Ернан Креспо (за него това бе завръщане след 2 години в други отбори), Максвел и Световният
шампион Фабио Гросо. Нямахме повече извинения:
нашите исторически опоненти ги нямаше, а ние бяхме отбор от най-високо ниво. Всички

погледи, от преса до фенове, бяха насочени към нас.

Но победата нямаше да бъде достатъчна, трябваше голяма победа. И вече бяхме сами, сами срещу критиките, че лигата е много лесна, все едно ние бяхме виновни за наказанията на други отбори. Наричаха ни "бандата на честните мъже", но това бе плод на грешките на другите, а не заслуга.

Поради това, ние играехме срещу всички без изключение с пълния си потенциал, винаги се опитвахме да подобрим нещо и да сучим някой рекорд.

Днес не е тайна, че този отбор, който играеше в същата формация, която ни донесе Скудетото през 1989, бе отбор на рекордите. Трябва да си записвам, за да запомня толкова много рекорди през онзи сезон. 97 точки, 17 поредни победи, 33 мача без загуба. Нямаше никакво съмнение къде

ще отиде Скудетото: извинете моето самочувствие, но пред онази година нямаше отбор, който да ни се противопостави. Рома бях достоен съперник, но ние показахме че сме близо до съвършенството. Дори Милан, които бяха наказани, неможаха да направят нищо срещу нас и загубиха и двете дербита.

Първата победа бе истински спектакъл: 4:3 за нас. Ако Марко Матераци, един от героите в онзи сезон, не бе получил червен картон при 4:1 за нас, можеше резултата да бъде още по впечатляващ. От лична гледна точка, мисля че тази година бе повратна точка в моята кариера: след години местене напред и назад по десния фланг, отново заиграх в полузащита под ръководството на Манчини, позиция която ми беше позната от периода на Ходжсън.

Позиция, за която не е нужна много физика, но трябва да бъдеш умен и да разчиташ играта и ситуацията. Сега се чувствам халф изцяло. Също, ако отбора няма ляв защитник, бих играл от ляво също както от дясно. За мен това не е проблем, а чест да знам, че треньора ми вярва и че мога да бъда полезен

по няколко начина. Трябваше да покажем, че освен в Италия където бяхме най-добрия отбор и чупехме рекорди, можем това и в Европа. Бяхме елиминирани от силния отбор на Валенсия след два фатални хикса, вторият от които завърши със сблъсъци заради провокациите на испанеца Наваро към Бурдисо. Разочарование,

въпреки че главната цел тогава бе спечелването на Скудетото. Много искахме да имаме възможността да празнуваме с нашите фенове. Първият мачбол бе в мача срещу Рома на Сан Сиро, който не се разви както желяхме. Това бе като лоша шега, плод на голямото напрежение или заради това, че грешна стъпка в онзи момент нямаше да промени нищо. И така, седмица по-късно, 22 април 2007 в Сиена, дълго чаканата мечта се сбъдна. Две дузпи реализирани от Марко Матераци,

които ни донесоха победата и в същия момент загубата на Рома от Аталанта в Бергамо. Шампиони на Италия. Най-накрая, ние бяхме шампиони на Италия.

На терена. Това не се бе случвало 18 години. Вълшебен момент, бяхме във възторг. Цялото чакане и страдане от миналото бяха пометени като от светкавица.

Може да си представите какво стана в съблекалнята: диво парти с шампанско, шеги, песни и неизбежното заяждане с братовчедите Милан и съперниците Ювентус.

Онази вечер Сиена бе нашия катарзис. Нашето отмъщение. Нашият първи голям успех. Радостта от това скудето продължи цяла вечер. Веднага щом пристигнахме

в Милано, отбора ни осигури двуетажен автобус за да празнуваме с феновете по улиците в централната част на града. Бяхме толкова развълнувани и след няколко

минути, превърнахме покрива от малко парти в лудо празненство. Направихме нещо като тераска, където можеш да се качиш и да погледнеш надолу към безкрайната редица от хора. Никога не бях виждал толкова много хора на едно място. Дори не на дерби или мач от световното първенство. Центъра на Милано се превърна в ад на Интер, буса се движеше в темпото на охлюв на "Piazza del Duomo", където нямаше място дори за игла. След всичко, това бе успех, който ръководството, отбора и феновете чакаха много дълго време. От всякъде се чуваше: "Интер, Интер!". Навсякъде се виждаше гордостта на този велик клуб. Навсякъде имаше само два цвята: синьо и черно.

Разбира се, за критиците това Скудето бе подарък, титла спечелена благодарение на глупостта на нашите съперници. Много малко хора, освен нашите фенове, мислеха Интер за голяма сила. Твърдо вярвам, че Скудетото щеше бъде наше, дори и Серия А да бе с пълни сили. От психическа гледна точка бяхме мотивирани: от Ибрахимович до Станкович, от Фиго до Крепо, от Круз до Майкон и от Матераци до Камбиасо.

Следващият сезон 2007/2008 бе сезона на коронасването. "Совите" в Италия чакаха само да се провалим, за да потвърдят своите странни теории. Серия А бе отново в пълен състав след завръщането на отбори като Ювентус, Дженоа и Наполи. Започнахме всичко от нулата. Този път без фаворитизъм, без лесен път. Началото бе подобно на изминалия сезон: Интер бе на върха и всички други се опитваха да ни застигнат. До Март, нещата вървяха много добре, но след това лоша серия от контузии започна да ни пречи и Рома не се предаваше. Решителният мач бе н 27 февруари срещу Джалоросите на Сан Сиро. Това бе повратната точка на лош момент за нас, но отново всичко се случи в края на мача. Един от най-скъпите ми моменти е изравняването на резултата (1-1) няколко минути преди края на срещата. Удар с десния крак от центъра на пеналтерията. чувството беше невероятно, също като това от Париж десет години по-рано. Чиста радост: тичах по целия терен като луд, който невярва в това което е направил (не много често целя противниковата врата). Този гол бе достатъчен, за да задържи Рома. Отново вдигнах Скудетото, въпреки че пътя до него бе дълъг и труден. Отпадането от Ливърпул в ШЛ дойде по време на празненствата. Елиминация пълна със съжаления, която нанесе силен удар в съблекалнята. Повлиян от разочарованието, Роберто Манчини заяви че след края на сезона ще напусне Интер, в действителност бе маркиран края на един цикъл. Остана ни много трудно първенство, където имахме титла за печелене. Не беше лесно да се концентрираме след тези събития, но в последните два месеца се появи силата и характера на отбора. Вместо да потъне, кораба стана още по-здрав. Между проблеми и контузии, ние бяхме в състояние да отблъснем атаката на Рома, въпреки че последните няколко мача си усложнихме живота. Първо бе поражението в дербито, а после и равенство със Сиена, мач който можеше да ни донесе титлата още в онзи момент. Всичко остана за последния момент, мача на Енио Тардини срещу Парма също както през 2002. Много хора призовавах духът от онзи мач на 5 Май 2002, готови да празнуват наш неуспех. За щастие, историята не винаги се повтаря. Това бе дъждовен ден през Май и всичко се случи през второто полувреме. Първата част завърши 0:0, а Рома водеше на Катания. Така с оставащи 45 минути за игра,

ние за първи път през сезона бяхме на второ място, след като доминирахме цяла година. Тъмни облаци надвиснаха над нас, но през втората половина. Не влезнахме в това полувреме със страх и безпокойство. Стъпвайки на терена Златан Ибрахимович прогони совите и духовете надвиснали над нас само за няколко минути: 2-0 и ние отново бяхме Шампиони на Италия. Друг невероятен кръг, друга невероятна радост, нова спечелена купа, нова синьо-черна река от Тардини до Сан Сиро, където бе другото празненство. Не знам кое Скудето спечелено на терена ми е любимо. Това през 2007 бе първата любов, незабравимо. Второто бе инфарктно, спечелено в последните секунди. Две различни истории с еднакъв сладък финал. И сега след като опитах вкуса на успеха, не искам да спирам.

ГЛАВА 19

Заедно можем

Паула и аз сме приемни родители на повече от 150 деца, но също така имаме и наши собствени: Сол, родена през 2005 и малкото и братче - Игнасио роден през 2008. Може да е просто съвпадение, но откакто те се родиха Интер започна да печели. Техните кръстници са Иван Саморано и Иван Кордоба: двама близки приятели и големи Интеристи. Да бъдеш баща е най-красивото нещо и любовта към децата ти е неизмерима с никой и нищо. Те запълниха и промениха живота ми за добро. Сега, освен на Интер, аз съм и техен капитан. Още една отговорност, но я приемам с радост. Надявам се да бъда за пример, което означава че понякога ще трябва да казвам не. Любовта и привързаността не могат да бъдат спечелени само с подаръци: искам децата ми да израстнат здрави и да могат да избират, но и да разберат че в живота трябва да си непоколебим за да изпълниш своите цели и мечти.

Опитът в Интер ме научи на много неща през годините. То е същото като да живееш в голямо семейство и като такова има неразбирателства и спорове, но накрая връзката остава добра. Гордея се с уважението, което съм спечелил през тези години, нещо което не може да бъде постигнато за една нощ. Когато съм правил грешки, винаги съм имал добри намерения. Никога не съм бил компютър. Не съм поставял своите интереси пред тези на отбора. Защото сега Интер е моят дом."когато пристигна тук, ти беше още дете. Сега виждаме че си порастнал" - моите приятели Пауло Ведова и Клаудио Роси винаги ми казват това. Най-добрият комплимент, който може да получа е че доверието към мен през годините не се е променило. Въпреки изминалото време, надявам се че винаги ще бъда същият човек, който преди 15 години се появи тук с футболни обувки сложени в найлонова торбичка. Дори ако някой получи капитанската лента, той не трябва да забравя откъде е тръгнал и как е

израстнал. Разбира се, ролята на капитана е отговорност: винаги трябва да бъде насреща в трудни времена и да помага на младите играчи в отбора. Голямо удоволствие е да разбере че съм пример за подражание за другите. Единственото нещо, което не ми харесва са цветовете на лентата. Затова реших заедно с моя приятел Фредерико Енрикети, президент на Inter club Milano Centro, да създадем моя собствена. За всеки повод, създаваме нова. Те приличат на тези с логото на фондацията и на тези посветени на някой рекорд. Като тази за моя мач номер 600 с екипа на Интер, където с малки букви бяха написани всички отбори срещу които съм играл, италиански и чуждестранни. И разбира се, никога няма да забравя лентата посветена на Джачинто, моя учител, която носих след неговата смърт: "Ти си всичко..." пишеше на нея. Факети винаги ще остане пример за мен, въпреки че го задминах по брой мачове, той остава символа на Интер и футбола.

Капитанът трябва да бъде лидер на терена и извън него. Да си призная, не си спомням да съм се карал с опонент и не само. Не искам да бъда светец, но това са черти на моя характер. Играя, оставям душата си на терена, но не обичам провокативните номера към противниците. През цялата ми кариера са ме гонили от игра само веднъж, голям абсурд, когато рефера Браски ни показа три червени картона: на мен, на Бепе Бергоми и Франческо Колонезе по време на мач за купата на Италия срещу Парма през 1999. Твърде лошо. Но моята честност бе наградена няколко пъти. "Джентълменът на Сан Сиро" е награда за честни играчи, които играят в Милано. Никога няма да спечеля "Златната топка", но подобни отличия за мен не са от значение.

Но да бъдеш честен не означава да бъдеш покорен. Отношението е нещо друго. Можеш да бъдеш агресивен и честен едновременно. Никога няма да забравя мотото, което научих от баща ми. Все още имам желанието за успехи. След толкова много лош късмет, колелото на късмета се обърна в наша полза. Футболът е като колело. Не трябва да се отчайваме при поражения, но и не трябва да се възгордяваме при победи.

Надявам се да започна нов цикъл с Жозе Моуриньо. Той е страхотен треньор, много добре тактически подготвен. Той обяснява концепциите много добре и говори със голяма сигурност. Вярвам, че Интер има какво да даде и че рано или късно, след като покорихме Италия, можем да направим това и в Европа. И както винаги, аз ще се постарая да дам своя принос. Нямам желание да стана треньор, работата е твърде сложна, но ще се радвам да продължа кариерата си като технически директор. Ще разчитам на опита ми през годините, но ще работя нещо напълно противоположно на сегашната ми професия. Ще видим, но за сега нямам намерение да окачвам бутонките на стената.

Отвъд океана, в центъра на бедността, винаги ще има Жизела, Аугустина, Мартин, Наразена и всички други деца, които разчитат на мен. Осъзнавам факта, че с помощта на всички, без изключение, можем да направим света едно по-добро място. Ако наистина искаме, ако вярваме и ако сме от един отбор, всички заедно можем.